



Oder om altting

C A R S T E N U L E N D O R F

30 udvalgte oder 2018-2021



Oder om altting

CARSTEN ULENDORF
30 udvalgte oder 2018-2021



"I MERE END 60 ÅR JAGTEDE JEG SUCCES OG ANERKENDELSE FOR AT FINDE MENINGEN MED LIVET. FØRST DA JEG FANDT MINE ODER, BEGYNDTE SVARENE AT TIKKE IND. DE FORTALTE MIG OM MIG SELV, OM LIVET, OM GUD OG NATUREN ... JA OM ALTING ... ODER OM ALTING"

Carsten Ulendorf

Jeg har også skrevet:

JEG ER JÆGEREN. Oderne #1 - 10.
JEG ER FRELSEREN. Oderne #11 - 20.
JEG ER KRIGEREN. Oderne #21 - 30.
JEG VAR VREDEN. Oderne #31 - 40.
JEG MØDTE NÆSTEKÆRLIGHEDEN. Oderne #41-50.
JEG ER INGENTING. Oderne #51-60.
JEG ER DEN REJSENDE. Roman.
TILLID TIL LIVET. Oderne #61-70.
... OG UD AF MØRKET. Oderne 71-80.

ODER OM ALTING er udgivet af Ulendorf ... think
Kontakt: ulendorf.dk
1. oplag. August 2021.
Tryk: Toptryk Grafisk ApS
ISBN 978-87-93806-11-5

Basisfotos fra Corselitze strand og skov: Carsten Ulendorf.
Enkelte effektbilleder er fra internettet ... fx. Europa parlamentsbygningen side 12.
Det indlagte billede af Carsten Ulendorf på side 29 er taget af Patrick Kirkby.
Billedebehandling: Carsten Ulendorf
Layout & opsætning: Carsten Ulendorf

© Carsten Ulendorf 2021

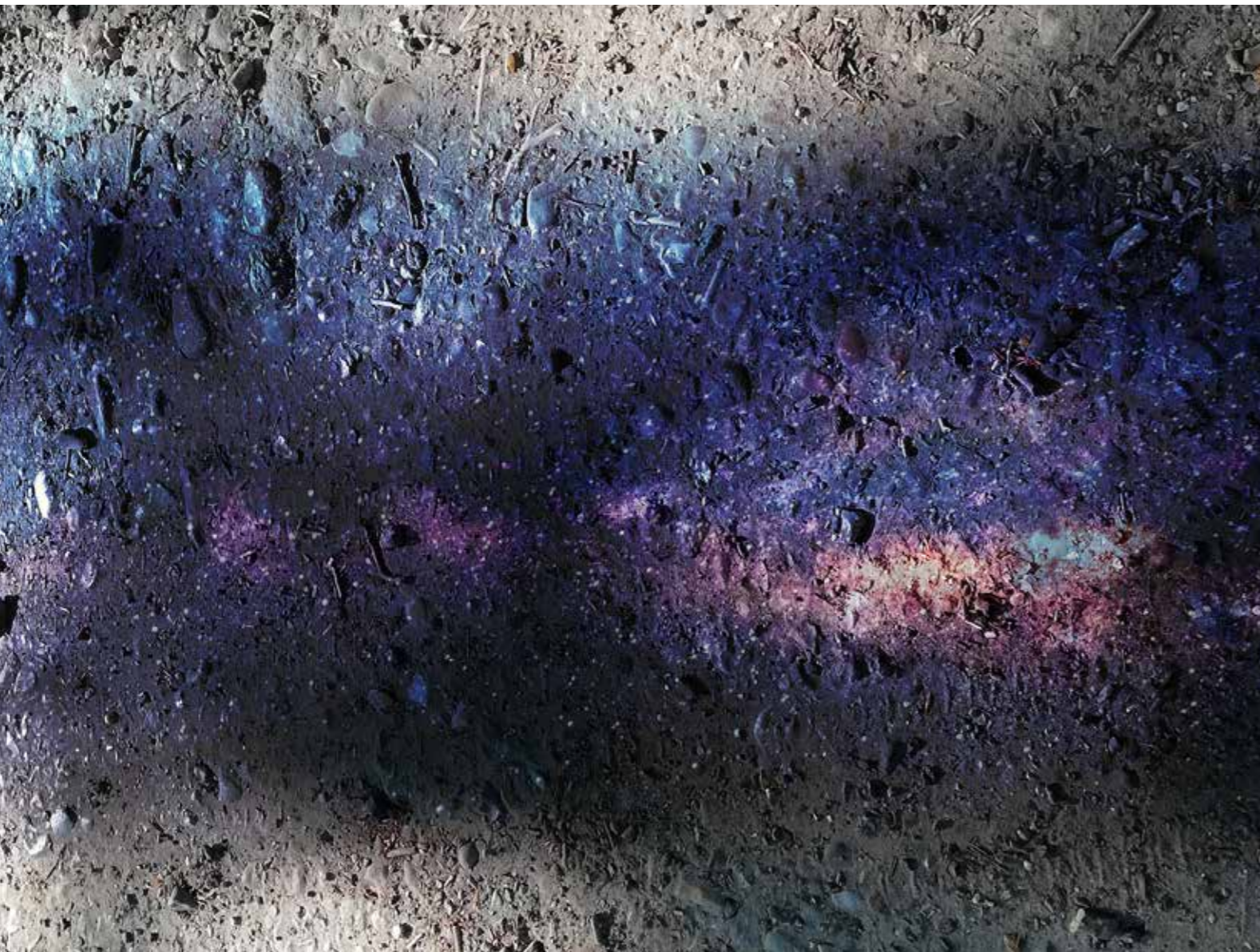
INDHOLD

| | |
|--|----|
| #1. ODE TIL MARCEL | 9 |
| #6. ODE TIL JEG'ET | 10 |
| #9. ODE TIL EUROPA | 13 |
| #53. ÅNDENS REJSE | 14 |
| #20. ODE TIL FRELSEREN | 16 |
| #13. ODE TIL EN MÆRKE­LIG MAND | 19 |
| #27. MARCELS TAB | 21 |
| #12. ODE TIL EN FORTABT, LILLE DRENG | 22 |
| #16. ODE TIL ET KNUST HJERTE | 24 |
| #22. ODE TIL DEN SIDSTE KAMP | 26 |
| #26. ODE TIL KRIGEREN | 28 |
| #76. RORGÆNGEREN | 30 |
| #38. ODE TIL ANERKENDELSE | 34 |
| #40. JEG VAR VREDEN | 36 |
| #41. ODE TIL SVAGHEDEN | 38 |
| #47. ODE TIL EMILIE | 41 |
| #51. DÆMONJAGT | 43 |
| #56. INGENTING | 46 |
| #57. MIT LIV I MOL | 49 |
| #58. REJSEN HJEM | 51 |
| #69. TILLID TIL LIVET | 53 |
| #71. DET LILLE BITTE HJERTE | 55 |
| #64. REJSEN TIL DE 6 RIGER | 57 |
| #73. ODE TIL ALDEREN | 60 |
| #74. ... OG UD AF MØRKET | 63 |
| #75. MENS VI VENTER PÅ ... LIVET | 65 |
| #79. USYNLIG | 69 |
| #80. SKJULTE DØRE | 71 |
| #81. ODE TIL BØNNEN | 79 |
| #82. HISTORIEN OM MIG & MARCEL | 81 |

Mine oder er nummererede. Det besluttede jeg allerede, da jeg skrev den første. Jeg tænkte: Hvis jeg engang får skrevet mange oder, skal de ikke bare ligge som vælling i en gryde. Jeg vil kunne læse mine oder og følge mine sindstilstande og min udvikling fra ode til ode ... fra år til år.

Under hver titel står der et tidspunkt og et sæt rumkoordinater.
TID = Det tidspunkt, hvor jeg færdiggjorde oden.
RUM = Det sted, hvor billedet er taget.

Billederne er taget på mine ture i skoven og på stranden ved Corselitze. Her vandrer jeg hver dag med min hund ... først i 00'erne var det Donna. Så Luna. Og nu Snar. Det er på disse ture, tankerne opstår ... det er her, jeg finder stikordene, der bliver til oder, når jeg sætter mig ved computeren. Oderne er ånden og billederne er det univers ... den krop, hvor oderne bor.



BAGGRUND. Har du nogensinde haft en følelse af, at der var noget du skulle? Sådan en slags livsopgave? En mission? Den fornemmelsen har jeg altid haft, og den er blevet væsentligt forstærket med alderen.

De seneste par år har jeg intensiveret søgningen efter denne livsmission, men først da jeg begyndte at skrive oder, fandt jeg noget, der lignede. I min første ode "#1. Ode til Marcel" fik jeg ovenikøbet gjort op med begrebet en livsmission.

#1. ODE TIL MARCEL

TID 2018.06.21 12:29:52
RUM 54.771204 12.058050

Missionen kalder fra intetheden.
Vibrerer og runger i det tomme rum.
Stærk. Insisterende. Konstant.
"Der er brug for dig. Der er noget, du skal".

Mine sanser strækker sig til det yderste.
Jeg afsøger rummets fjerneste kroge.
Og sindets mest øde og aflukkede territorier.
Intet afgørende gennembrud.

Lovende fund efterforskes og efterprøves.
Besætter mine tanker og mine håb i en stund.
Svifter. Re-vitaliseres. Dobbelt-tjekkes. Endevendes.
Og arkiveres med stemplet "Ikke gyldig mission".

Men er der overhovedet en mission?
Er der andet end hjernesvind? Resultatet af udækkede behov?
Manglende anerkendelse? Eller manglende mening med et fattigt liv?
Er det panikken, der melder sin ankomst? Nu, kort før lukketid?

Jeg træffer en beslutning: "Who cares? Der *er* en mission!"
Der *er* en mission lige så længe, som jeg orker at lede efter den.
Og så i et lysglimt. I et splitsekund fødes tanken!

Jamen, allerkæreste Marcel. Din mission er i fuld gang.
Den racer afsted med den eneste hastighed, universet accepterer: Lysets!

Hver eneste tanke. Hvert eneste ord. Hver eneste af dine handlinger
er fuldt integrerede og uundværlige dele af missionen.
Du påvirker alle, du møder. Og alt omkring dig.
Uden dig var verden en anden. Og du hører den hviske til dig:
"Det er vigtigt, du er her. Det fylder os med glæde".

Og så blev livet pludselig lidt lettere :-)

#6. ODE TIL JEG'ET

TID 2018.07.21 13:08:08
RUM 54.770146 12.058135

Jeg mistede livet i 7-års alderen.
Jeg husker det ikke som en bestemt begivenhed.
Men det "jeg", som vi alle foræres ved fødslen,
smuldrede stille og forsvandt.

Jeg husker, jeg begyndte at blive voldsomt genert.
Ofte kunne jeg ikke være i min krop.
Jeg prøvede at agere, men var akavet og "skæv".

I de følgende år udviklede jeg en trang til perfektion.
Jeg spillede fodbold, var spejder og dygtig i skolen.
En sød og normal dreng ... tror jeg, de sagde.

Men når det handlede om at præstere tog adrenalinen over.
Jeg så kun indersiden af mit hoved. Min egen idé.
Alle andre var ligegyldige og forstyrrende faktorer,
mens jeg præsterede - for mig selv og for de rosende ord.

Og ja, jeg fik meget ros.
Jeg udviklede et selvværd så højt,
at jeg på trods af kiks og lejlighedsvis fiaskoer
aldrig var i tvivl om mit eget værd.

Men skønt selvværdet var højt, var selvtiliden ofte lav.
Så selvom jeg var dygtig, flittig og gjorde det godt,
nåede jeg aldrig de højder, jeg havde på kornet.

Som ægteemand og kæreste var jeg omsorgsfuld - en stund.
Indtil trangen til at præstere og komme videre tog over.
Jeg var jo noget særligt - det måtte jeg ud og bevise.

I virkeligheden ville jeg altid hellere være et andet sted.
Så jeg flyttede og indsvælgede det nye for en tid.
Og selvom jeg vidste, at "aben" flyttede med - flyttede jeg igen.

Jeg fik livet tilbage 60 år senere.
Først en smertelig erkendelse af at jeg havde toppet - før toppen.
Så en frugtesløs søgen efter nye veje og mål.
Og til sidst en vanvittig men fantastisk kulmination,
da jeg opdagede, at den vigtigste mission ... blot er at være.

Og jeg mærkede en uendelig glæde,
da jeg åbnede hele mit væsen mod livet og forsigtigt kaldte:
Jeg vil så gerne se, hvad du har. Jeg er klar, når du er!

Frem af glemslen kom det ... lidt støvet og ramponeret
men så ganske afgjort: Mit gamle "jeg".
Og sammen oplever vi nu, at livet viser sig for os
... i ganske små bidder ... dag for dag for dag.



BAGGRUND. Jeg har gået på stranden i 19 år. Jeg går og tænker. Man tænker så godt, når man bare går, og hunden snuser rundt.
Og så var det i øvrigt på stranden, jeg mødte mig selv - igen.
Forleden tænkte jeg på, hvorfor mit liv blev, som det blev. Jeg tænkte: Du mistede noget vigtigt som barn. Hvornår var det? Du må prøve at tænke tilbage og huske hændelser.
Og når du ikke kan huske længere tilbage, så var det måske der, der skete noget.
Kom med mig på en lille rejse tilbage i tiden :-)



BAGGRUND. Jeg stemte ja i 1972, og jeg har troet på Europa lige siden. Ikke ubetinget og blåøjet, men jeg har troet på, at vi grundlæggende er "better off" sammen med de andre. Men vi skal arbejde for idéen og støtte, når vi kan ... måske især lige nu!

Europa's lande har en lang historie og tradition sammen. Derfor har vi nogle fælles, grundlæggende værdier, som vi kan bygge et fællesskab på. Et fællesskab, der kan skabe fred i Europa og måske være et godt eksempel for resten af verden. Men vi står ved en skillevej. Afgørende beslutninger skal måske træffes.

#9. ODE TIL EUROPA

TID 2018.07.25 14:48:22
RUM 54.766339 12.042200

Europa er i oprør!
Eller er det "bare" et opgør?
Et opgør med alliancer holdt i hævd for længe?
En alvorlig snak - et brud mellem venner?
Erkendelse af, at vejen ikke passer os begge?

Skal den vestlige verden mon skilles?
Har den tyranniseret kloden længe nok?
Blev vores overmagt og arrogance for stor?
Og var den såkaldte krig for fred -
i virkeligheden en kamp for velstand ... vores velstand?

Er det nu, vi skal se hinanden i øjnene og spørge:
Hvad ville vi have gjort som modstander - til os?
Havde vi bøjet nakken og takket for krummerne fra fjendens bord?
Eller havde vi trænet soldater og konspireret i mørke kældre?
Bombet højhuse, jernbaner, hoteller ... og det, der var værre?

Er det nu, vi skal se hinanden i øjnene og spørge:
Bliver verden mere harmonisk uden Vesten - som diktator og politibetjent?
Skal vi opmuntre de fjender,
som vi skabte i hovmod, grådighed og bedreviden,
... skal vi opmuntre dem til at droppe krigen
og satse på skoler, hospitaler og øget velstand?

Er det mon nu, vi skal gribe om nælden og erkende:
- At Europa er better off på egne ben?
- At freden er tættere på, når vi beslutter og agerer
som vores historie og selvforståelse siger os?
Skal vi indse, at århundreders europæisk naboskab har skabt
en samhørighed og et fællesskab, som kan inspirere en verden?

Er det mon nu, Europa og USA skal sige "tak for dansen"?
Er det nu, Europa skal rejse sig og vise, at vi tør freden?
Række hånden frem mod gensidig forståelse og jævnbyrdighed
fremfor overmagt og aggression?

Ja, jeg tror, det er nu.

#53. ÅNDENS REJSE

TID 2019.10.30 13:22:10
RUM 54.768526 12.056609

Der sidder en dreng på en strand ... velnok 6-7 år gammel.
Han er fuldstændig væk i sin opgave ...
at fylde sin spand med sand.
Intet andet i denne verden interesserer ham.

Og alligevel ...
pludselig løfter han hovedet og kigger op ...
og i det øjeblik forlader ånden ham ...
stiger og stiger og stiger ... til den forsvinder i det blå.

Drengen virrer med hovedet, studser,
griber den lille plastikskovl igen ...
men stopper så ... rejser sig ... og går ud i livet.
Fra det øjeblik var han aldrig i nu'et igen.

Og imens har ånden begyndt sin rejse.
Den sejler på universets vinde ...
nogle gange majestæteligt og elegant
som en flot 3-mastet skonnert ...
til andre tider kastet rundt som en papirsbåd
af kræfter, som dens rejse vil lære den at forstå.

Med undren og ærefrygt begynder ånden
at fatte omfanget af det hele ...
ser hvordan alting hænger sammen
i de smukkeste og mest logiske mønstre.
Ser godheden side om side med uvidenheden
... for ondskaben eksisterer slet ikke.

I årtier rejser den i områder, hvis størrelse ingen kan fatte.
Opnår erkendelser, som fylder den med glæde og trøst.
Den når helt derud, hvor alting burde slutte.
Den fornemmer, der er mere, men tøver ...

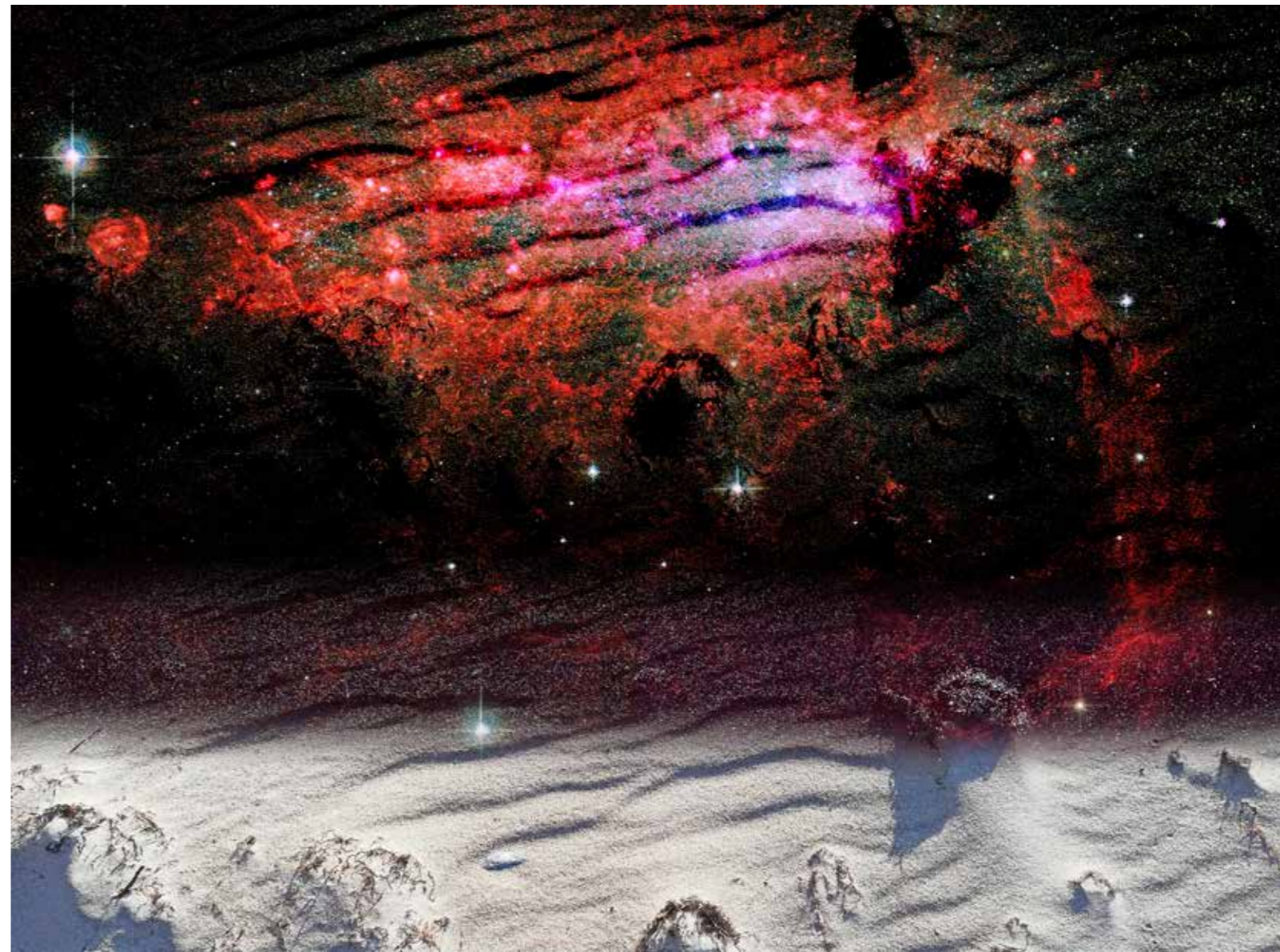
Og imens ... på den blå planet i et hjørne af universet,
er drengen blevet til mand ...
har kæmpet sig gennem livet pr. automatik ...
fyldt det med udfordringer for at nå lykken ...
men forgæves.

Nu står han ... 67 år gammel ... på stranden og kalder ...
og i den anden ende af kosmos, bliver der lyttet.
Endelig hører ånden den besked,
som den ubevidst har ventet på og håbet på.
Den skyder afsted ... forbi buldrende sole,
døende stjerner, levende galakser og sorte huller ...
gennem tiden og imod tiden
og når til sidst ... Mælkevejen ...

Og der i det fjerne hænger en smuk, blå planet ...
ubevægelig, men levende ... på den mørke bund.

Som en kæmpemæssig, kraftfuld skytsengel
sænker ånden sig foran manden
træerne rusker, skyerne flygter og bølgerne brydes.
Manden ser først kun naturens uro ...
men så ... svagt i disen ... ser han luften sitre af energi.
Han mærker sit hjerte svulme og glædes.

Og i det sekund englen favner ham.
fatter han øjeblikkets storhed ... og tænker:
Nu begynder livet.



BAGGRUND. Mere end et år før, jeg skrev denne ode, skrev jeg "#6. Ode til jeg'et". Disse oder er to sider af samme fortælling ... den første fortæller drengens historie, hvorimod denne fortæller åndens historie ... begge er min vision om, hvorfor mit liv blev, som det blev ... kunne forklaringen være den, jeg fortæller om her?

Idéen opstod, da jeg vågnede en nat på mit værelse på Martinus Center i Klint ... jeg følte mig beriget og overøst med inspiration og muligheder. Jeg så for mig en lille dreng på en strand ... han sad med en plastikspand og en skovl ... var fuldstændig opslugt af opgaven ... at fylde spanden med sand. Men ... så skete der noget ...

#20. ODE TIL FRELSEREN

TID 2018.12.02 12:13:14
RUM 54.762208 12.048320

Langt ude i det tomme ingenting.
I et hjørne af universet som sjældent besøges,
og som ikke får megen opmærksomhed ...
hænger en blå planet.

Her fandt livet tidligt sin vugge.
Og igennem millioner af år - med usikre skridt - også sit fodfæste.
Som altid startende med de mindste mikrober,
der banede vejen for større væsner ... og mere intelligens.

Indtil en dag, hvor udviklingen overhalede mulighederne.
Hvor livet stillede større krav,
end planeten kunne honorere.
Hvor intelligensen nægtede at acceptere begrænsningerne.
Og hårdnakket fastholdt sin ret til at udfolde sig.
På bekostning af alt liv ... også sit eget.

Intelligensen glemte dog,
at det var den, der havde brug for planeten - ikke omvendt.
Og da erkendelsen endelig indfandt sig.
Da beviserne var uomtvistelige og uimodsigelige.
Og truslerne fra planeten skræmmende og ødelæggende.
Og alt var for sent ...

Da råbte intelligensen i desperation - uden forventning om svar:
Hvem skal redde os? Hvem er frelseren?

Længe var der stille.
Så lød en lille stemme nede fra dybet:

JE SUIS LE SAUVEUR.

Jeg er frelseren.

Du er frelseren.

Enhver, der påtager sig et medansvar for alt, der lever,
er frelseren.

Ingen må sige: Det er ikke mit ansvar.

For enhver lille handling, der sparer fælles ressourcer
eller mindsker ulighed, er uendelig vigtig.

I behøver ikke gøre det uden fejl.

Men I må gøre det, så godt, I kan - hver på jeres måde.

For det er sådan, I sikrer livet på den smukke, blå planet.

I et hjørne af universet.



BAGGRUND. Jeg fik idéen til organisationen "Je Suis le Sauveur" i 2013. Jeg tænkte ... der er behov for, at vi - der ønsker at tage et medansvar for livet på planeten - kan signalere det. Og der er behov for en stor samlende organisation, der kan lægge pres på regeringer.

Ja, du har ret. Det er store tanker. Og jeg er ikke er manden til at få projektet på skinner. Men jeg tror, idéen holder vand. Og jeg tror, der er brug for en sådan organisation.



BAGGRUND. Jeg synes egentlig, at jeg er en mærkelig mand. Jeg har gjort sååå mange mærkelige ting i mit liv. Men giver det mening at fokusere på de ting? Ja, fordi det hjælper mig med at forstå mig selv. Og måske til at opføre mig lidt mindre mærkeligt fremover ... og dog jeg synes sgu stadig, jeg gør mærkelige ting ... måske handler det "bare" om at elske sig selv ... på trods af alt :-)

#13. ODE TIL EN MÆRKELOG MAND

TID 2018.09.16 17:41:18
RUM 54.761075 12.045694

Marcel er en mærkelig mand.
Han startede livet med de allerhøjeste tanker om sig selv og om det, han ville udrette.
Han forestillede sig selv på forsiden af de største magasiner.
Så sig selv udvikle de allerstørste idéer - ja nærmest mirakler.
Og han troede, at dygtighed og arbejdsomhed ville bane vejen.

Marcel var ikke manden, der satte sig bagerst i bussen.
Han tog tæten. Stillede sig selv i spidsen og førte an i kampen.
Hans integritet og perfektionisme var i en klasse for sig, og kompromisser var en sjælden fugl i hans have ...
... han sprang altid over, hvor gærdet var højest.

Marcel hadede middelmådigheden og brugte mange kræfter på at holde den fra livet ... omend ikke med ubetinget held.
Han havde evnen til at begejstre - især sig selv. Men også de få.
Nogen forfører af større masser blev han dog aldrig.
Og selvom hans selvværd var højt, fulgte selvtiliden og de forventede belønninger ikke altid med.

Så over årene blev drømmen justeret. Ambitionerne sænket.
Mærkeligt nok gik det aldrig ud over selvværdet.
Lige til det sidste troede Marcel, at han var her af en grund.
Troede der var en mission, selvom han prøvede at bagatellisere tanken.

Men hvad var det så, der skete i Marcells sidste år.

På et tidspunkt stoppede han arbejdet og krigen mod livet.
Erkendte at kampen havde været forgæves.
Dog ikke mere forgæves - end at han startede en ny kamp.
Kampen for at forstå, hvorfor han havde været her.
Og den gryende forståelse ... så langsomt end den kom ... gjorde Marcel lykkelig.

Marcel sagde ofte:
- I mine sidste år mødte jeg mig selv igen.

Jeg tror ikke, han fandt meningen med livet.
Men jeg tror han kom tæt på. Tæt nok til at synes, at det havde været kampen værd.

Så ja, Marcel var en mærkelig mand.
Men jeg elskede ham alligevel.
Man kan sige, jeg havde besluttet at elske ham.
For det havde jo ikke givet meget mening at hade ham ... vel?



BAGGRUND.

Jeg bliver let meget rørt. Jeg har spekuleret over hvorfor. I de senere år er jeg blevet stadig mere opmærksom på, at det skal forbindes med følelsen af tab.

Så jeg satte mig og skrev: MarceIs tab. Version 1 blev nogenlunde. Version 2 røg ud af en forkert tangent. Version 3 ser du herunder. Jeg kan mærke, der er meget, der rammer rigtigt, selvom spørgsmålet endnu ikke er helt afklaret. Men alting er en proces ... det her er så langt, jeg kan komme nu. Måske kommer jeg lidt længere, næste gang jeg forsøger.

#27. MARCELS TAB

TID 2019.03.03 22:06:05
RUM 54.772721 12.0607920

Marcel var ikke nogen glad mand. Aldrig rigtig lykkelig. Jo, der var da masser af gode øjeblikke ... med venner, kolleger, kæreste og familie. Men sådan ... grundlæggende lykkelig. Helt ind i hjertet - i længere tid ad gangen? Aldrig.

I sine sene år gik den manglende glæde ham på. - Hvordan kan så mange bare være glade, når verden giver så meget at være urolig over ... Klima. Ulighed. Grådighed. Og meget mere. Marcel forstod det ikke.

Så han begyndte at spekulere: Hvad er det, der forhindrer mig i at være glad? Er det bare de ydre ting? Verdens problemer? Eller er der noget andet?

Marcel mærkede, han bar en stor sorg i sit hjerte ... en afgrundsdyb fornemmelse af tab. Men hvad har jeg tabt, tænkte han.

Så Marcel dykkede i fortidens tåger efter svar. Begivenheder. Bekendtskaber. Venner. Kærester. Alt svævede forbi som skygger, spejlbilleder og ånder. Løsrevne. Uhåndgribelige ... men også ligegyldige ... ligesom dengang han efterlod dem bagude for at komme videre med livet.

Langsomt og ubarmhertigt viste svaret sig for ham. Så uhåndgribeligt end det var - utydeligt og udvisket - var Marcel ikke i tvivl ... Jeg har ikke evnet at forbinde til andre mennesker. For jeg har aldrig rigtigt ønsket det, tænkte han. I min verden er intet menneske tilnærmelsesvist så vigtigt, som jeg selv.

Og Marcel vidste, han intet kunne ændre. At han måtte bære dette åg til sin sidste dag. Han vidste, at denne erkendelse var hans lære i livet: At intet menneske er en ø. Ligegyldigt hvor stærkt og selvtilstrækkeligt, det er.

Denne forståelse gjorde ikke Marcel til en gladere mand. Men erkendelsen af at vi er her for at lære. Og at han dermed havde opfyldt sin mission, fik ham til at smile ... men kun en lille smule.

#12. ODE TIL EN FORTABT, LILLE DRENG

TID 2018.09.14 13:12:41
RUM 54.769690 12.057613

1. Store drenge græder ikke!
2. Det gælder om at få ret. Især når du ikke har det!
3. Sig løggen hyppigt og overbevisende. Så bliver den sandhed.
4. Nogle mennesker er født til magt. Det er deres pligt at tage den.
5. Mennesker skal have noget at tro på. Giv dem det!
6. Stol ikke på nogen. Kun på dig selv!

Din barndom var fuld af formaninger og regler.
Én lang forberedelse til et liv i familiens tjeneste.
Familiens overhovede!

Hvad end du indeholdt, da du sagde goddag til livet.
Hvad end du udviklede af følelser, omsorg og interesser.
Hvad end du forestillede dig af mål og muligheder.
Hvad end du skabte af kontakter og venner.
Hvad end der inspirerede og tiltrak dig.

Alt blev tjekket, sorteret og filtreret ...
af en stærk families traditioner, dogmer og regler.
Så hvad kunne du gøre?
Du kunne pakke rygsækken og tage opgøret.
Forlade trygheden. Sikkerheden. Og rigdommen.
Du kunne skabe din egen sandhed.
Blive et plus for verden. Måske dens frelser?

Eller du kunne gøre det, som du gjorde.
Lukke døren for andre muligheder ... for altid!
Acceptere omstændighederne. Og blive den næste forkæmper
for familiens status og magt.

For altid bundet af beslutningen lige før denne.
For altid følgende den vej, dine forfædre lagde.
Og aldrig, aldrig, aldrig tvivlende på dig selv.
For lige bag tvivlen - ligger vanviddet.

Jeg bebrejder dig ikke. Du er jo bare en fortabt lille dreng.
Jeg beklager dit manglende mod, selvom jeg ikke ved,
om jeg kunne have gjort det bedre.

Men oppe i himlen stråler far og mor af stolthed:
- Det er vores store dreng. Han blev verdens herre.



BAGGRUND. Jeg er ofte hurtig til at fordømme andre. Indimellem er der gode grunde til det ... umiddelbart i hvert fald. Men grundlæggende tror jeg på, at vi alle gør det bedste, vi kan ... selv en fortabt, lille, amerikansk dreng.

#16. ODE TIL ET KNUST HJERTE

TID 2018.10.08 22:14:33
RUM 54.773076 12.061452

En klog dame sagde:
"Tag dit knuste hjerte og skab stor kunst".

Det er præcis derfor, jeg skriver digte.
Ikke for at skabe stor kunst.
Men fordi jeg har et knust hjerte.

Jeg knuste mit hjerte, da jeg ikke greb mulighederne.
Jeg knuste mit hjerte, da jeg ikke greb kærligheden.
Jeg knuste mit hjerte, da jeg ikke fandt modet.
Jeg knuste mit hjerte, da jeg lod genertheden tage magten.
Jeg knuste mit hjerte ... ja ... jeg kunne blive ved ...

Igennem en menneskealder eller mere
knuste jeg mit hjerte.
Helt ubønhørligt og uden nåde ... bid for bid for bid.
Hvor fortvivlet jeg end var ... kunne jeg ikke andet!
Og mit hjerte så forpint til fra sidelinjen.

Mit hjerte er meget forstående og meget robust
... men tilgive mig? Nej, ikke helt!
Men det fordømmer mig heller ikke ...
det ville jeg nok have gjort.

I stedet håber det.

Det håber ... at den forståelse,
som jeg har kæmpet mig frem til på det sidste.
Den erkendelse, som er undervejs.
Den glæde, som bliver stadig hyppigere.
Og den åbenhed og rummelighed,
som langsomt vokser i mit indre ...

Det håber, at vi med disse nye erfaringer i bagagen
kan gøre det bedre fra nu af.
Og det kæmper ved min side.
Holder mig i hånden. Opmuntrer mig.
Fortæller mig, hvor vigtigt det er, at vi er sammen.

Og selvom målet ikke er nået, og rejsen stadig lang,
så viser det mig glimtvis en verden, hvor vi endelig forenes.
Hvor jeg med min genvundne åbenhed
lader livet strømme igennem os,
og møder det fuld af forventning og nysgerrighed.
Helt uden frygt og forbehold.

Der vil jeg gerne være.



BAGGRUND. Som regel er det andre mennesker, der er årsag til, at et hjerte knuses ... tror jeg da. I mit tilfælde var det dog mine egne handlinger igennem mange år. Men det er aldrig for sent at rette op på ... der kræves kun erkendelse, håb og vilje.

#22. ODE TIL DEN SIDSTE KAMP

TID 2019.01.03 12:30:13
RUM 54.772207 12.059999

Undertiden tænker jeg:
Det kan bare ikke gå hurtigt nok med at komme herfra.

Hvordan kan man komme så vidt?
Sætte så lidt pris på sit liv?

Det er jo ikke, fordi jeg ikke har udrettet noget.
Det er ikke, fordi jeg har manglet succes.
Selvom den ikke kom i de mængder, jeg havde ønsket.
Og jeg skyder ikke skylden på nogen - end ikke mig selv.
For jeg gjorde mit bedste, ja mere til. Hele vejen igennem.

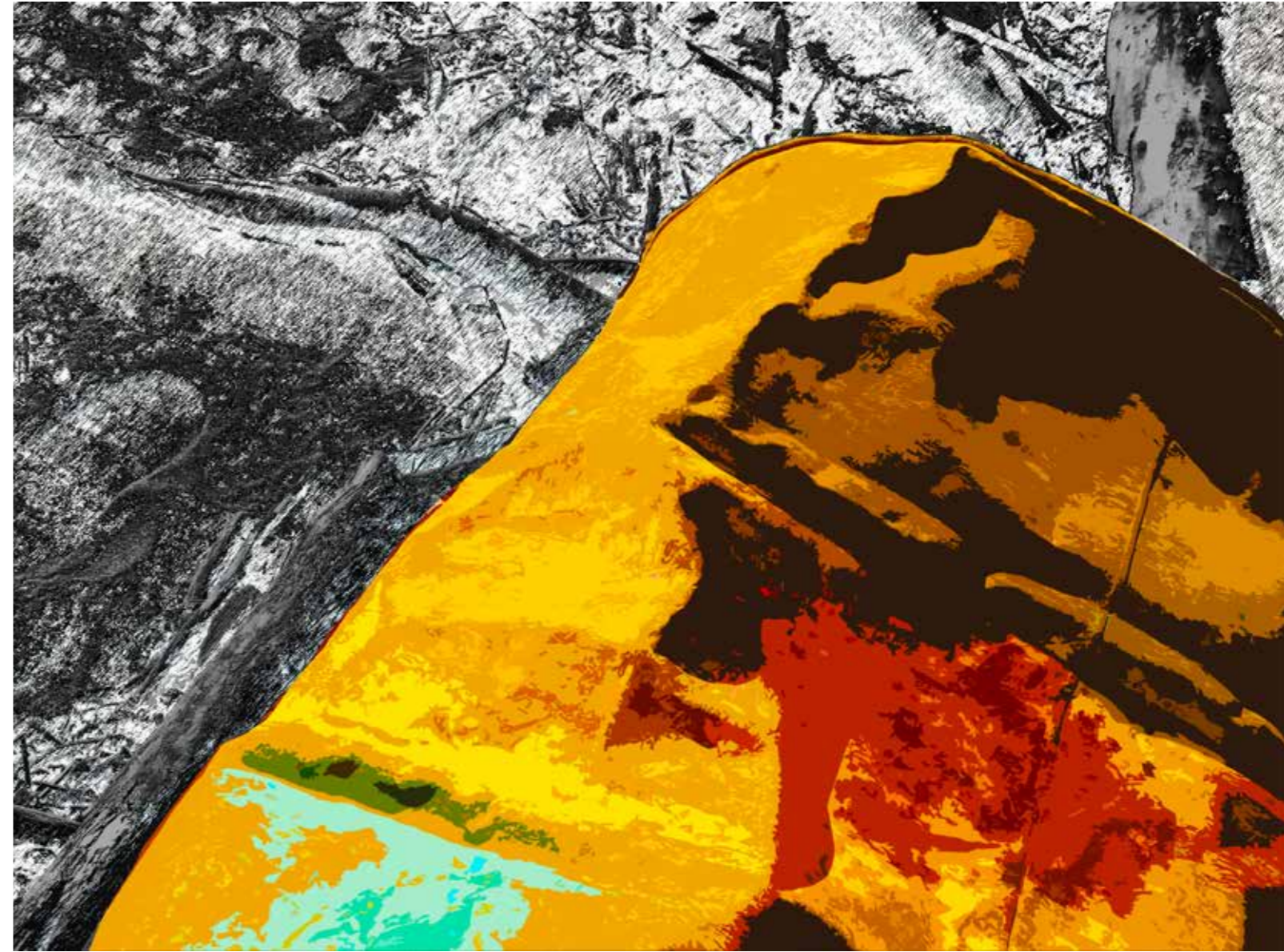
Men på trods af min evige kamp allerøverst på barrikaderne
faldt tingene aldrig RIGTIGT i hak.
Det var ok, så længe nye slagmarker kunne åbnes,
og nye forhåbningerne kunne næres derved.
Og så længe jeg kunne udsætte den smertelige erkendelse af,
at heller ikke denne vej førte til det store gennembrud.

Men nu er jeg træt.
Godt nok fandt jeg her på det sidste
en ny og spændende slagmark i et helt ukendt territorium.
Med vanlig utålmodighed og ildhu kastede jeg mig ind i kampen,
og det lykkedes - på trods af udbrændthed og low spirits -
at mobilisere mine sidste ressourcer.

Og nu oplever jeg, at denne kamp
giver mig de største belønninger af dem alle.
Den lader mig bruge mine stærkeste evner
og accepterer, at jeg fravælger mine svagere sider.
Og selvom der hyppigt er hårde træfninger,
så viser den mig sider af mig selv og af livet,
som jeg gerne havde kendt lidt før.

Men også på andre måder
adskiller denne kamp sig markant:
- Den har ikke noget mål.
- Den skal ikke slutte for at give plads til en ny.
- Der skal ikke kæmpes for succes.
Den skal bare langsomt og uhjulpet
øge min fornemmelse af lykke
... gøre mit liv lidt mere værdifuldt
... gennem større forståelse, mere erkendelse
og dybere mening.

Måske denne ydmyge, lille kamp,
som blot består i at sætte ord på papir eller skærm,
til allersidst vil fortælle mig, hvad det egentlig var,
jeg skulle på denne planet ... fra 1951-



BAGGRUND. Livet har budt mig mange chancer og muligheder, som jeg ikke evnede at gribe. Jeg bebrejder ikke nogen - ikke engang mig selv, men det giver mig en fornemmelse af tab. Jeg troede ikke, jeg orkede mere, men så fandt jeg en kamp, jeg ikke havde set komme.

#26. ODE TIL KRIGEREN

TID 2019.02.28 11:33:37
RUM 54.782443 12.073068

JEG ER KRIGEREN.

Krig er min raison d'être.
Jeg kaster mig ud i enhver kamp, der krydser min vej.
Og når livet er lidt for stille, opsøger jeg nye slagmarker.

Jeg kæmper i den ydre verden.
Mod slatne politikere uden mod til at hæve blikket.
Mod grådighed og egoisme, der piner planeten.
Mod manglende omsorg for mennesker og dyr.
Og mod ulighed og uretfærdighed.
Men mest af alt kæmper jeg mod
den manglende lyst til at erkende sit ansvar.
Det ansvar, som er en nødvendig del af livets gave.

Og jeg kæmper i den indre verden.
Jeg kan ikke bære, at sandheden forholdes mig.
Jeg kæmper for det ene glimt, der viser mig,
hvordan alting hænger sammen - må hænge sammen
for at skabe mening i dette levende univers.
Jeg vil mærke det guddommelige.
Tvinge det frem.

Men min kamp i den indre verden
handler også om at forstå mig selv.
Blive klogere på, hvorfor jeg blev som jeg er.
Hvorfor jeg gjorde som jeg gjorde.
Hvorfor jeg absolut skulle placeres på denne planet
ettusinde-nihundrede-enoghalvtreds år efter,
guddommen sidst satte foden på kloden.
Hvad skulle jeg her i 7 årtier eller mere?

Som jeg har sagt det før:

Jeg sætter mig ikke bagerst i bussen.
Jeg vil frem i skoene. Op på barrikaderne.
Jeg vil over, hvor gærdet er højest. Udfordringerne størst.
Udkommet mest tvivlsomt. Og fejlene hyppige.
Jeg vil kampen. Fordi kampen i sig selv giver livet mening.

JEG ER KRIGEREN

... og lige til den dag jeg udånder,
vil jeg kæmpe for at hale ind på det guddommelige.
Jeg drømmer om at gribe det i skulderen, vende det om
... kigge det i øjnene. Og i ét glimt ... forstå alt.

Ville det ikke være fantastisk?
Værd både at leve for ... og at dø for.
Værd at kæmpe for.
Så tag mig da med for fanden.



BAGGRUND. Mange mennesker lever et fuldt tilfredsstillende liv med partner, hus, vovse, børn og børnebørn. Det kan jeg ikke ... der er for mange kampe, der skal kæmpes!

Når man føler, man har en mission – når der er noget, man føler, man skal ... så slutter kampen aldrig. Jeg søger altid udfordringer ... jeg søger altid at gøre tingene lidt bedre end sidst, og det betyder kamp. Sværdet er aldrig i skeden ... min indre kriger sover aldrig. Og når livet bliver for stille, opsøger jeg ny kamppladser.

Stressende? Ja, men jeg tror ikke, jeg kan gøre noget ved det ... disse tanker og incitamenter ligger i de bedst skjulte gener et eller andet sted i mit dna.

#76. RORGÆNGEREN

TID 2021.01.25 11:23:11
RUM 54.779070 12.068275

I de første mange år var jeg dæksdreng på en mindre tomastet ketch. Jeg lærte en masse om livet på et skib. Kaptajnen var en venlig ældre mand, der ikke havde haft land under fødderne, siden han var på min alder.

Han lærte mig at hvidskure dækket med sæbelud og sandsten. At udvælge de rigtige fødevarer, så tænderne ikke blev løse og faldt ud. Og han pirrede min nysgerrighed, når han underviste i kunsten at lægge en kurs og følge den en stjerneklar nat bag roret.

Der gik fire år, før vi lagde til kaj første gang.
– Du skal videre i livet, sagde han.
Du kan noget med skibe ...
find dig et større skib og nye udfordringer.

Min næste hyre blev en tremastet brig ... et pænt stort skib - omend ikke nogen skonnert. Kaptajnen var af den gamle garde og lidt mere brysk end ham, jeg kom fra ... men dygtig og respekteret ... og så havde han brug for en rorgænger. Så jeg takkede ja til forfremmelsen og til nye udfordringer og oplevelser.

Jeg stod bag roret i masser af år, og jeg lærte stjernehimmelen at kende som min egen bukselomme. Jeg var aldrig i tvivl om kursen, og styrede skibet lige sikkert over stille grunde og gennem rasende storme. Når pirater krydsede vor kurs, pressede jeg et par ekstra knob ud af briggen og sejlede dem agterud. Og når udfordringerne lod vente på sig, vendte jeg stævnen mod fjerne kyster, hvor jeg fandt nye handelsruter, som sikrede vores overlevelse.

Men alting har sin tid, og jeg var taknemmelig, da alderen lod mig slippe posten bag roret.

I starten var jeg urolig ... jeg tjekkede kurs og sejlføring i smug, men selvom pladsen bag roret stod tom, lå kursen altid præcis på graden og sejlene trak roligt i vinden.

Jeg lærte at slappe af ... tilbragte en del tid på agterdækket, hvor jeg sad og skuede bagud, mens jeg prøvede at forstå, hvad jeg havde brugt mine mange år på.

... fortsættes på næste opslag.



BAGGRUND. Vi kastes ud i livet ... uden den ringeste erfaring eller idé om, hvad vi skal gøre for at slippe bedst muligt igennem det. Og vi gør vores bedste hele vejen igennem ... men er det nok? Er det nok til at føle, at vi var her af en grund ... med et formål? Og er det derfor mange af os har det lidt svært med tanken om, at vi skal herfra ... og tænker: Jeg kan jo ikke forlade dette liv uden en vis fornemmelse af, hvad jeg egentlig skulle her?

Jeg havde lært meget ... udrettet meget ...
 mange så op til mig og pegede og hviskede:
 "Det er rorgængerens".
 ... og mente, jeg måtte være noget særligt.

Sådan følte jeg mig ikke ... næsten tværtimod.
 Hvad havde alle de år givet mig?
 Jo, jeg kunne sejle en brig i al slags vejr.
 Jeg kendte stjernehimmelen ud og ind
 og kunne lægge en kurs hurtigere end nogen.

Men det føltes tomt.

Mange dage, nætter og tanker senere
 forlod jeg det brede agterdæk
 og gik ned i kaptajnens kahyt.
 Han var død for år tilbage,
 og jeg havde holdt briggen rolig imod vinden,
 mens han fik en sømands begravelse.

Jeg satte mig ved hans gamle skrivebord,
 hvor store søkort dækkede årtiers slid.
 Jeg greb hans mølædte fjerpen,
 fandt et stykke ubrugt papir,
 og begyndte at skrive,
 mens stille bølger vuggede min verden.

Jeg skrev i dagevis. I ugevis.
 Ja, i måneder skrattede pennen utålmodigt
 mod papiret på kaptajnens bord.

Det var som om ordene
 havde ventet på at komme ud ...
 hver ny side indeholdt nye erkendelser
 om mig selv, om mit liv ...
 ja om livet og universet i al almindelighed.
 Og jeg oplevede en ro og meningsfylde,
 som mine mange år bag roret
 aldrig havde givet mig.

En dag kom jeg op på dækket
 efter flere uger i ensomhed i kahytten.
 Jeg lagde mærke til, at lyset havde ændret sig.
 Der var ganske enkelt mere af det ...
 himlen var afgjort blevet lysere.

Jeg kiggede mig omkring og så,
 at lyset kom fra briggens stævn ...
 det kom fra den kurs, vi sigtede mod.
 Og for første gang på dette skib
 gik jeg op i stævnen - op på fordækket.

Der var ingen tvivl:
 - Vi sejler mod lyset, tænkte jeg let om hjertet.
 Det er her, det slutter. Ganske som det skal.

Jeg tog en dækstol og satte mig,
 mens jeg kiggede forventningsfuldt fremad.

Og der sad jeg også, da vi sejlede ind i lyset.

#38. ODE TIL ANERKENDELSE

TID 2019.05.17 10:27:32
RUM 54.762305 12.040166

Jeg havde ikke set Marcel i et stykke tid,
da jeg en tidlig morgen mødte ham og hunden Snar
i dojoen på stranden.
Han virkede forandret. Smilede. Strålede næsten.
– Jeg har glædet mig til at møde dig, sagde han.
Jeg har den mest vidunderlige historie at fortælle ...

– Forestil dig en maler, begyndte han.
Maleren står foran et stort, hvidt lærred.
Han har en idé. Vil fortælle en historie.
Paletten er gjort klar, og med brede strøg
begynder han at lægge en baggrund.
Så tager han en mindre pensel og en spartel.
Og nu begynder det at blive farligt ...
farverne og kontrasterne springer frem af lærredet.
Vrede og aggression i hidsige strøg.
Afløses så af lidt mere ro. Ja, selv glæden titter frem.
Og latter ... var det virkelig latter?

Og sådan går dagene.
Han spiser næsten ikke ... lever kun på lærredet.
Indtil en dag hvor han lægger penslerne.
Træder tilbage og betragter sit værk ...
næsten som om, han først rigtigt ser det nu.

Han er helt tom. Alt det, han bar indeni,
er nu på lærredet. Han går tæt på.
Tjekker detaljerne. Perspektiverne. Teknikken.
Træder tilbage ... finder en lille bænk.
Sætter sig og betragter totalen ... det samlede værk.

Han er ved at revne af glæde og stolthed.
Taknemmeligt mumler han:
– Hvem end, der gav mig disse evner ... tusind, tusind tak.

Han er væk i sin taknemmelighed og hører kun svagt
en forsigtig banken på atelierets dør ... knock, knock ... knock.
Maleren venter ingen gæster ... og gør intet.

Knock, knock ... to forsigtige bank mere,
og døren skubbes langsomt op.

Ind træder en spinkel, lille gæst ... nysgerrig ... søgende.
Gæsten går forsigtigt og tøvende hen imod maleriet ...
ænsrer end ikke maleren.
Store, runde øjne bevæger sig hen over lærredet ...
nysgerrigt. Undrende. Be-undrende.

Gæsten træder tilbage,
og sætter sig stille ved siden af maleren.
Betragter hans værk. Kigger. Længe.

Og maleren betragter sin gæst. Og pludselig ...
ser han en lille tåre bryde frem fra gæstens øje.
Lidt efter en til. Og en mere. Det stopper ikke.
Langsomt drejer hun ansigtet mod ham ...
kigger længe gennem tårene ... og sender ham så ...
det mest bedårende, lille smil.

Marcel holder en lille kunstpause ... og siger så:
– Det, jeg har fortalt dig, skete for mig ...
ikke maleren, men digteren ...
ikke gæsten, men et publikum.

Og han fortsætter:
– Når jeg kigger tilbage på mit liv,
så er manglende anerkendelse ikke de første ord,
der falder mig ind.
Men den anerkendelse, jeg netop er blevet til del,
må være af en helt anden karat.
Den har ført mig til et sted, jeg har kæmpet for at nå
i månedsvis ... ja, måske i årevis.
For første gang i mit liv ... føler jeg mig nu ...
fuldkommen lykkelig.

– Og jeg har besluttet, at jeg aldrig ... nej aldrig ...
vil holde min anerkendelse tilbage.
Jeg vil møde alle med opmærksomhed og nærvær.
Jeg vil anerkende ethvert menneskes ærlige kamp.

– Alle har fortjent anerkendelse ...
for alle gør deres bedste.



BAGGRUND. Man skal ikke have læst ret mange af mine oder for at vide, at jeg ikke er noget lykkeligt menneske. Jeg vil dog ikke kalde mig selv "ulykkelig" ... men den der grundlæggende fornemmelse af lykke, som jeg tror eksisterer ... er det ikke lykkedes mig at finde ...

... indtil nu ... i hvert fald? Lykken har stået som et mysterium for mig ... hvad er lykke? Hvor er den? Hvordan lokker man den frem? Og så kom den faktisk fra en helt uventet kant ... den kom fra et sted, som jeg troede, jeg havde "dækket af" ...

#40. JEG VAR VREDEN

TID 2019.06.05 14:21:33
RUM 54.766483 12.054683

Vreden var min følgesvend igennem livet.
Jeg var vreden ... i egen høje inkarnation.
Ikke sådan, at jeg gik rundt og var vred - hele tiden.
Men jeg var kritisk overfor samfundet og politikerne
og arrig på alle idioterne ... altså dem,
der ikke fatter en skid af det hele.

Nogle måneder efter, at jeg begyndte at skrive mine oder
og dermed blev en smule klogere på mig selv og på livet,
blev denne vrede for meget.
Jeg opdagede, at den ikke gik ud over de dumme
- for de var ligeglade.
Min vrede gik kun ud over mig selv.

Jeg tænkte: Du må af med din vrede.
Men jeg forsvarede den også - den var jo berettiget ...
i mine øjne i hvert fald.
Og nødvendig ... for hvem skulle redde verden,
hvis ikke jeg og andre råbte op og skældte ud?

Jeg følte, jeg ville svigte, hvis jeg holdt min mund.
Men jeg besluttede at gøre det alligevel.
Jeg lagde vreden fra mig ...
i virkeligheden uden håb om, at det ville lykkes.

Et par uger efter besøgte jeg Klint*, og Solveig sagde:
- Når vi glemmer vreden og vender den anden kind til,
får vi styrken af en hel armé i ryggen.

*J) Martinus Center i Klint.

Det var lige præcis det, jeg behøvede at høre.
Jeg svigtede ingen ved at lægge vreden fra mig ...
tværtimod ... mine ord ville få langt større vægt.

I dag er det måneder siden, jeg lagde vreden bag mig.
Jeg kan stadig blive vred, men det er en kortvarig,
opblussende følelse, der ikke går i maven,
og som hurtigt forsvinder igen.

Jeg føler ikke, jeg mangler noget.
Alle mine følelser er intakte,
og jeg kan stadig spille med på hele registret.
Men fraværet af min livslange vrede
har givet plads til noget nyt.

Jeg kan nu tage imod glæden, når den viser sig.
Jeg er blevet mere nærværende ... også overfor mig selv.
Og jeg har overskud til at rose og anerkende andre.

Og vigtigst af alt jeg ved nu,
at uanset hvor forvirrende livet måtte forekomme,
og uanset hvilke udfordringer det finder på at byde mig,
så vil jeg altid kunne finde tilbage ...
til den bedste version af mig selv.



BAGGRUND. Jeg har oplevet noget ganske enestående. Nogle vil måske synes, det er trivielt og hverdagsagtigt. Naivt og ligegyldigt ... men det synes jeg ikke. Jeg har lagt min vrede fra mig.
Og ved du hvad? Jeg har ikke mistet noget! Jeg troede ikke, at jeg ville finde en mening med livet uden at skælde ud på idioterne og forsøge at ændre verden til det bedre. Men det går faktisk meget godt ... og jeg er meget spændt på, hvad det vil føre med sig ... altså bortset fra lidt mere glæde, som jeg allerede nu nyder til fulde.

#41. ODE TIL SVAGHEDEN

TID 2019.06.08 11:38:39
RUM 54.766209 12.054557

Livet går med at spille forskellige roller.
Vise omgivelserne de versioner af os selv,
som vi tror, de gerne vil se.
Det er helt naturligt ... og jeg synes, det er smukt ...
i al sin menneskelige svaghed.

Men mange har det dårligt med svagheden.
Føler sig mindre værd.
Føler, at svagheden hindrer dem
i at nå deres fulde potentiale ...
vise deres sande jeg.
Sådan havde jeg det selv i masser af år.

Men sådan er svagheden slet ikke. Jeg ved det.
Godt hjulpet af alderens ro og selvtillid,
opdagede jeg svaghedens sande væsen,
da jeg lagde vreden fra mig.

For pludselig var den der bare ... svagheden altså.
Tidligere frygtede jeg den - forsøgte at holde den nede.
Men nu lå den der bare ...
som et blidt, lille væsen midt i mit bryst.
Ikke glad og ikke ked ... bare mild, rund og rolig.

Og jeg vænnede mig hurtigt til den.
Jeg kunne mærke, den ville mig det bedste ...
og den gav mig ro og glæde indeni.

Men den udstiller også min sårbarhed.
Gør det umuligt at hovere og være arrogant
og byder mig lukke ydmygheden ind.
Og den lærer mig nødvendigheden
af omsorg og næstekærlighed,
og tænk ... ja, jeg ved, det lyder mærkeligt ...
men den har lagt sig midt på den vej,
jeg har tænkt mig at gå.

Hvis jeg nærmer mig med frygt og fornægtelse,
kommer jeg ikke udenom,
og må fortsat spille mine gamle roller.
Men samler jeg den op og bringer den med mig,
tager den mig præcis derhen, hvor jeg gerne vil være.

Så selvom svagheden er en frygtelig modstander,
er den også min bedste ven.
Da jeg lærte at elske den, blev den blød i knæene
og gav mig modet til at kræve det vigtigste i livet:

Retten til at være præcis den, jeg er.



BAGGRUND. Hele mit liv har jeg ment, at den, der tør vise sine svage sider, er den stærke. Men det kræver en del selvværd at leve op til dette ideal, og jeg må indrømme, at det i et langt arbejdsliv ikke altid har været nemt at holde fanen helt så højt, som den burde holdes.

Men nu, hvor arbejdslivet stort set er et overstået kapitel, og jeg har opdaget, at dagligdagen ikke behøver at være en kamp mod livet, men kan være en kamp med livet eller måske slet ikke nogen kamp ... ja, så giver det endnu mere mening at erkende og vise sine svage sider og høste de gevinster, som svagheden bær med sig i rygsækken.



BAGGRUND. Da jeg flyttede til Corselitze-området på Østfalster i 1999, begyndte jeg at udforske området på lange ture med min hund. Hver eneste dag kom vi på stranden og i skoven ved Corselitze Gods - og inden længe stødte vi på gravpladsen inde i skoven.

En af gravstenene var en helt enkelt hvid sten blot med et kors og navnet: EMILIE. Jeg gjorde mig alle mulige forestillinger om, hvem eller hvad der mon kunne ligge dernede ... en elsket hund? Eller hest? En tjenestepige? Først en del år senere fik jeg forklaringen af godsets gamle gartner.

#47. ODE TIL EMILIE

TID 2019.07.31 12:49:23
RUM 54.764384 12.043195

Huset sover.
Her er så stille nu.
Jeg hører kun uglen, som skrider, når den jager.

Men indeni mig raser uvejret.
Trækker et spor af ødelæggelse efter sig.
Lægger sig som en tåge over mit sind
og formørker mit syn.

Det er et halvt år siden, jeg kom til Corselitze.
Forvist fra hjemmet i København af min fader ...
gravid med hans gode ven, løjtnanten.

Er det min skyld?
Jeg kunne lide ham ...
elskede ham måske ... og han mig.
Men da det kom til stykket,
var hans kærlighed kun bedrag.
Han stak en løgn ... først til mig. Siden til min fader.

Moder fik arrangeret et ophold hos moster Clara ...
fruen på Corselitze, Peter Herslebs ægtefælle.
De har taget godt imod mig. Passet på mig.
Men de var tvunget til at sende barnet bort
efter fødslen for to dage siden.

Og jeg savner ham så frygteligt.
Selvom jeg bedst kendte ham som små spark i maven,
så var der noget mere ...
fælles følelser ... fælles skæbne ...
sammenhæng ... kærlighed ...
Og nu kommer jeg aldrig til at følge ham gennem livet.
Jeg ved ikke, hvor han er. Ved ikke ...
om han lever eller dør. Er glad eller ked.
Sulten eller mæt. Syg eller rask.

Jeg rejser mig og kigger ud af vinduet ...
himlen er mørk ... månen er spinkel
og glimter svagt i voldgravens mørke vand.

Mit indre er fuldstændigt i uvejrets vold.
Jeg trykker forsigtigt håndtaget ned ...
går ud på gangen og ned af den tæppebeklædte trappe.

Det rusker, da jeg åbner havedøren ...
jeg håber alle sover trygt.
Jeg er bange. Jeg fryser. Men jeg tøver ikke ...
om lidt giver Gud mig lov til at glemme.



BAGGRUND. Jeg undrede mig over, at kampen for glæden var så hård. Og især undrede jeg mig over, at glæden var så kortvarig, når først den havde indfundet sig ... jeg blev rastløs og ville videre.

En gammel ven bragte mig på sporet. Jeg havde læst et par oder for ham, og han sagde – nærmest med frygt i stemmen: Du er jo fuld af dæmoner. Jeg smilede og tænkte ved mig selv: Det har du sgu ret i gamle ven, og ved du hvad? Det er det, der gør livet spændende.

#51. DÆMONJAGT

TID 2019.09.01 11:16:01
RUM 54.762169 12.047780

Han var grim som arvesynden ...
lignede Animal fra The Muppet Show ...
kan du huske ham?

Over flere dage havde jeg jagtet ham
gennem snævre stræder og uhumske gyder
i mit indres mest utilgængelige områder.
Ofte kun få centimeter fra at gribe hans lange hale.
Men han undslap,
og jeg fangede kun den ulækre stank af fordærv,
som hang i luften efter hans flugt.
Aldrig havde jeg troet, jeg skulle finde så meget
trøstesløshed og armod i mit indre.

Men nu stod jeg foran ham.
Havde trængt ham op i en krog.
Han hev efter vejret.

Havde end ikke kræfter til at iklæde sig
et mere tilforladeligt ydre, som han ofte gjorde,
når han prikkede til min rastløshed
og lokkede med gyldne løfter.

Jeg havde været længe om at erkende
denne dæmons tilstedeværelse i mit indre.
Troede jeg kom stadig nærmere glæden og roen.
Men knapt havde jeg nået den,
før rastløshed, utilfredshed og depression
pressede mig videre i kampe uden ende:
– Der er meget mere glæde længere fremme,
lokkede de dæmoniske stemmer.

Denne forbandede dæmon stod nu foran mig.
Ynkelig. Kunne end ikke fastholde mit blik.
Hvorimod jeg følte mig stærk, rasende og ovenpå.

– Festen er forbi. Du skal væk herfra, tordnede jeg.
– Det er ellers sådan en dejlig fest,
hånede han med pibende stemme.
– Natten er så ung, og du er så nem.

Jeg anede frygten i hans øjne,
da jeg ude af mig selv af vrede over hans hån,
trådte et skridt nærmere ...

– Desuden er du den eneste, der kan fjerne mig,
skyndte han sig at fortsætte.
– Du skabte mig – kun du kan fjerne mig. Jeg er dig.

Hans ord fik mig til at tøve ... noget gav mening.
Og nu forklarede han mig,
at han var skabt af mit eget behov for anerkendelse ...
hans mission var at piske mig til nye præstationer,
så jeg kunne opnå endnu mere anerkendelse ...
endnu højere selvværd.

Han fortalte, vi havde været sammen,
siden jeg var bare syv år.
Hver gang et mål var nået ...
hver gang tilfredsheden og glæden
var på vej ind på scenen, var der blevet kaldt på ham ...

... fortsættes næste opslag.

Hans opgave var at lokke med større udfordringer ... endnu flere muligheder og anerkendelse, som uvægerligt ville tvinge mig op på hesten og drive den videre ... uanset at jeg måtte efterlade vigtige dele af livet bagude.

– Jeg synes, jeg har været dygtig, sagde han. Selv nu ... 60 år senere sidder du stadig i sadlen, og du driver dig selv så hårdt som altid.
– Jeg synes, jeg indimellem var for hård ved dig, men jeg kunne ikke andet ... du gav mig opgaven ... missionen ... kun du kan stoppe den.

Jeg anede glimt af både stolthed og medlidenhed i hans øjne, og uanset hans frastødende ydre begyndte jeg at føle lidt sympati for ham ... hvorfor ikke? Han var jo mig. Hans ord gav mening.

– Så jeg skal bare træffe en beslutning, sagde jeg. Jeg skal beslutte, at du ikke eksisterer mere?

Han nikkede.
– Hvad sker der så med dig, spurgte jeg.
– Tja, når man ikke er mere, er man vel død, sagde han. Men du skal nok overveje, om du kan undvære kampen. Livet kan være vældig kedeligt.

Han læste mine tanker. Det undrede mig ikke.
– Er der en mellemting, forsøgte jeg desperat. Kan jeg få lidt af begge dele?

– Du kan få lige, hvad du vil, sagde han. Du skal bare forholde dig til livet, når du møder det. Beslutte, hvad du vil fylde det med ... og selvom du møder modstand fra mig og andre, så kan du gøre lige, hvad du har lyst til. Du skal bare være stærkere end os ... og det er du ... hvis du virkelig vil det.

Jeg kunne mærke hans ord gav genklang og mening. Og i det øjeblik traf jeg min beslutning: Mit liv har altid været en kamp, og det skal det fortsat være. Men fra nu af vil jeg kæmpe for at fastholde min position ved rorpinden. Jeg vil kæmpe for mere harmoni ... mere balance ... og mere glæde ... og jeg vil konfrontere mine dæmoner med sværd i hånd og smil om læben.

Kamp til stregen ... det er det, de forstår, og det er det, de skal få.

Vi kiggede et stykke tid på hinanden. Jeg vidste, jeg skulle tilbage nu. Jeg vendte ryggen til ham og gik, men først ... fik han lige en krammer :-)

#56. INGENTING

TID 2020.01.03 22:53:27
RUM 54.775771 12.030255

Dyrlæge. Forfatter. Direktør. Skuespiller. Blogger ...
alle vil være noget.
Det ville jeg også. Og jeg jagtede det i alle mine år.
Jeg vidste ikke engang, HVAD jeg jagtede ...
men jeg vidste, jeg ville være noget. Ville drive det vidt.

På sin vis var det ok. For jeg nåede en del.
Og selvom jeg ikke nåede de højder,
jeg havde forventet ...
så bevarede jeg hele vejen troen på,
at succesen ville indfinde sig.

Men så gik rejsen ind i sin sidste fase.
Jeg havde svært ved at slippe kampen,
og endnu sværere ved at slippe håbet.
For jeg ejede intet andet ...
jeg havde ladet kampen, forventningerne og håbet
om anerkendelse fylde min tilværelse.

Og selvom jeg skiftede til friske heste
i denne sene fase af mit liv.
Og selvom dette skift bragte mig nye indsigter
og førte til overraskende og berigende erkendelser ...
så skjulte forventningerne sig i saddeltaskerne ...
og med dem kampen og håbet.

Det var en periode, hvor livet viste mig nye muligheder.
Viste mig, hvordan jeg kunne leve med det
i stedet for at kæmpe imod det.
Lærte mig at udnytte slumrende, ubrugte talenter.
Og at erkende og forstå ukendte sider af mig selv.

Men selv med alle mine nye erkendelser
evnede jeg ikke at tøjle forventninger og håb.
Så jeg besluttede at stoppe den udmarvende kamp
og lade succesen komme til mig – ikke omvendt.

Men selv dette mål var for ambitiøst,
og i månedsvis bølgede kampene dagligt i mit indre ...
håbefulde øjeblikke blev brutalt afløst
af frustration og desperation.
Så håb igen ... frustration ... håb ...
det blev ved og ved.

Og så ... i et lyst øjeblik mellem frustration og håb ...
erkendte jeg, at hvis jeg ikke kunne blive helten ...
og ikke ville acceptere middelmådigheden ...
så var der kun én mulighed tilbage:

Jeg ville være "Ingenting".
Farvel til store forventninger, håb og kampe ...
og velkommen til alt det, livet har lyst til at vise mig.

Siden den dag har jeg øvet mig på at være "Ingenting".
Og den, der er ingenting, er også "Alting" ...
og det er jo ikke så ringe endda.



BAGGRUND. Jeg har altid troet, at jeg var noget særligt ... udset til succes. I
masser af år kæmpede jeg for at nå det, og selvom miraklet udeblev, prøvede jeg
at holde håbet i live.

Til sidst mistede jeg dog gejsten og lysten til at fortsætte kampen. Men samtidig
frygtede jeg middelmådigheden ... jeg havde ikke lyst til "bare at være her".
Så – i det, der måske kan kaldes "sidste øjeblik" – fandt jeg en smutvej.
Den øver jeg mig nu i at efterleve og håber, den kan skabe lidt ro i mit liv
... her på falderebet.



BAGGRUND. Fire år efter min pension og godt to år efter mit nye liv begyndte, følte jeg, at det måtte være tid til at høste frugterne af min indsats. Jeg tænkte ... nu viser livet snart sin gavmildhed.

I stedet blev frustrationen en stadig hyppigere gæst, og glæden så jeg aldrig. Indtil en dag, hvor jeg i et glimt så den rette sammenhæng og med ét forstod, at jeg var præcis der, hvor jeg skulle være.

#57. MIT LIV I MOL

TID 2020.01.29 21:53:24
RUM 54.766402 12.054454

Livet gik sin gang. Og jeg gik med.
Tingene skete, som de nu gjorde ...
nogle på grund af mig ... andre skete bare.
Jeg nåede pensionsalderen og besluttede,
at livet ikke skulle fortsætte på denne måde ...
noget nyt skulle ske.

Jeg begyndte at søge efter min mission ...
grunden til, at jeg var placeret på denne jord.
Det var på den rejse, jeg mødte pigen i skoven.
Hun kom fra en anden planet ...
blomsterbarn og kommunist siden 70'erne.

I timevis lyttede jeg med åben mund og sind
til fortællinger om livet på hendes planet.
Hvordan de krammede og snakkede med træer ...
hvordan de udforskede deres indre verden,
og ændrede den ydre ved at ændre sig selv.
Og hvordan de kurerede de syge ...
ikke med giftig medicin, men ved
at rense energierne med blomstervand.

Hun inspirerede mig til at fortsætte min søgen,
og langsomt ændrede verden sig ...
omkring mig og i mig.
Jeg oplevede, at jeg åbnede mig mod livet,
og jeg prøvede at opsnappe guldgrube og forklaringer,
når tiden strøg forbi mig og igennem mig.

Og det store gennembrud kom,
da jeg begyndte at digte ... at skrive mine oder.
Jeg lærte at dykke dybt i mit indre univers,
og forklaringer om både livet og mig selv
brusede imod mig,
som om de havde ventet med længsel.

Min hunger efter viden og erkendelse var enorm.
Jeg skrev og skrev og skrev.
Blev klogere og klogere og fik mere indsigt.

Men under det hele trængte spørgsmålet sig på:
Hvorfor bliver jeg ikke lykkeligere?
Et eller andet sted er det jo meningen med det hele ...
med min søgen, mine snakke og mine skrivelser.

Jeg fandt glæden indimellem.
Desværre i alt for små bidder til at gøre en forskel.
I stedet indfandt frustrationen sig – alt for hyppigt.
Hvorfor kunne jeg ikke fastholde glæden?
Hvorfor blev jeg stadig mere vred?
Hvorfor voksede min trang til ensomhed,
og min ulyst til at være en del af denne verden?

Og så en dag talte Gud til mig:
– Du er et heldigt menneske, sagde han.
Du har intuition og kan forestille dig ting.
Du er følsom og kan mærke ting.
Du kan sætte ord på og dermed forstå meget.
Fortvivl ikke over, at glæden er en sjælden gæst.
Dit liv er rigere, end du tror.

Med disse ord forlod han mig for en stund,
og jeg satte mig for at tænke og mærke efter.
Jeg oplevede sandheden i hans ord ... og jeg forstod,
at min frustration og manglende glæde
udsprang af min blinde jagt efter noget,
som det aldrig var meningen, at jeg skulle eje.

Og jeg erkendte, at alle liv er fuldkomne.
Alle liv er rige. Selvom de er vidt forskellige.
Nogle lever livet i dur. Jeg lever mit i mol.
Og selvom glæden er en sjælden gæst ...
så er det godt at vide, at jeg ikke fejler og spilder livet.
Det er godt at vide, jeg er på rette vej,
og at alt er fuldstændig, som det skal være.

Og det kan man faktisk godt blive lidt glad over ...



BAGGRUND. Jeg havde kun titlen på denne ode ... vidste ikke, hvad jeg ville sige med den. men titlen ansporede min nysgerrighed og lyst til at finde ud af, hvad den indeholdt. Så jeg skrev den på gefühlen. Først flere dage efter fandt jeg pointen ... jeg tror, at min livslange kamp har været en søgen efter tryghed. Behovet for en dag at kunne læne mig tilbage og føle mig fuldkommen tryk. Er det dybest set ikke derfor, vi gør alt, hvad vi gør?

Jeg så succes som vejen til tryghed ... så jeg rejste ud i det ukendte ... undertrykkede den indre uro og nervøsitet, mens jeg søgte succes. Men denne ode fortalte mig noget andet ... trygheden ville komme uanset, hvad jeg gjorde ... og endnu en gang fortalte en ode mig, at det er helt ok bare at være her ... det er helt ok bare at opleve livet.

#58. REJSEN HJEM

TID 2020.03.05 14:27:47
RUM 54.767744 12.054520

Toget rumlede ind på stationen.
Jeg vidste, jeg skulle med – så jeg stod på.
Jeg gik ned gennem rækken af kupéer ...
fandt én, hvor der var plads ... tænkte:
Den her kan vel være ligeså god som den næste.

Jeg vidste, at rejsen ville blive lang ... ja næsten uendelig.
Dagene gik, og jeg begyndte at bruge dem.
Gjorde bare det, der gav mening for mig,
og som tiden gik også en hel del, der ikke gjorde.
Jeg fik erfaringer og feedback ...
venlige nik, måske et smil ...
og indimellem et rap over fingrene.

Mange sad bare og kiggede ud af vinduet.
Eller blundede lidt. Spillede kort. Eller sludrede stille.
Ikke mig ... efterhånden som tiden gik
mærkede jeg et stigende behov
for at forstå meningen med den lange rejse.
Hvorfor var jeg lige netop på dette tog?
Hvorfor ikke det, der gik dagen før ... eller dagen efter.
Eller det, der kørte mod syd eller øst eller vest
i stedet for dette mod nord?

Jeg måtte finde svaret på dette tog ...
der var jo ikke andre steder.
Så hver dag gik jeg igennem toget ...
fra den ene ende til den anden ... helt op til lokomotivet
og helt ned til bagperronen på sidste vogn.
Der kunne jeg stå i timevis og kigge bagud og tænke:
Hvad lavede jeg egentlig der bagude?
Lærte jeg noget, som jeg kan bruge
til at forberede mig på det, der venter forude?

I det, der forekom umindelige tider,
rejste jeg ud i det ukendte – ud i det uviste.
Toget stoppede undervejs. Nye kom på. Nogle stod af.
Ikke mig ... jeg vidste, jeg måtte blive og gøre det, jeg gjorde,
selvom den manglende forståelse
øgede min utryghed og frustration.

Og jeg blev ældre. Ja, selvfølgelig gjorde jeg det.
Lige så umærkeligt som kilometrene forsvandt under os,
materialiserede årene sig i ansigtet i spejlet.

Og en dag sagtnede toget så farten ...
der måtte være en station forude.
Jeg vidste, det var nu og samlede mine ting ...
gik nedad gangen mod døren ud.

En svag brise slog imod min kind, da jeg stod af
... årtier efter jeg var stået på.
Jeg stod på en ny perron med ryggen til samme tog,
der langsomt rumlede videre og væk med alt det,
der havde været mit liv indtil nu.

En mærkelig rejse, tænkte jeg.
Gad vide, om det var det rigtige tog, jeg kom på dengang?
Gad vide, hvad jeg egentlig skulle på det tog?
Og hvad skal jeg egentlig her?
Hvor er jeg?

Jeg hankede op i min gamle, brune kuffert.
Skubbede den bløde hat om i nakken.
Så til venstre, så til højre ...
besluttede at højre var bedst og begyndte at gå.

Jeg løftede hovedet. Smilede for mig selv og lidt til verden.
Tænkte på alle de år med usikkerhed og frustration ...
alle de år, hvor jeg troede, jeg var på vej ud.
Nu ved jeg bedre, tænkte jeg.
Jeg ved, at hele denne rejse ...
bare er rejsen hjem.



BAGGRUND. Tanken om bare at være her ... altså tanken om, at der er ikke nogen speciel grund til, at jeg blev placeret på denne planet på netop dette tidspunkt ... var mig uudholdelig. Og selvom analysen og beviserne som fremlagt i "#66. Ode til Marcel III" ikke efterlod plads til tvivl, var der alligevel et stykke vej fra at erkende med hjernen til at føle hjertet. Men jeg tror, det skeptiske hjerte har overgivet sig med denne ode ... hvad tror du?

#69. TILLID TIL LIVET

TID 2020.08.02 22:05:29
RUM 54.772363 12.060117

Og så ... efter mere end to års søgen fandt jeg sandheden om mit livs mission ... analysen og beviserne var nagelfaste: Vores mission er altid præcis det, vi gør ... fra den allermindste, trivielle, lille handling til store og afgørende øjeblikke, hvis konsekvenser følger os resten af livet. Det er altsammen dele af missionen.

Men selv med denne soleklare indsigt fandt jeg det svært bare at være her ... det var mig så inderligt imod. Jeg følte, min plads var ved rorpinden ... dér hvorfra jeg kunne styre mit liv mod vigtige og meningsfyldte gerninger. Og jeg så livet komme imod mig en dag ... lægge en hånd på min skulder og sige: Det var godt, du var her. Uden dig var vi ikke nået så vidt.

Disse tanker fik mig til at studse: Var det i virkeligheden det, som min hovedløse jagt efter missionen handlede om ... anerkendelse? Om at gøre mig fortjent til at være her?

Et eller andet sted troede jeg jo, at jeg havde alle svarene ... troede at min intuition og mine oder for længst havde fortalt mig sandheden. Og alligevel mærkede jeg, at jagten ikke var slut ... roen havde ikke indfundet sig ... jeg var ikke tilfreds.

Men bare tre måneder senere var billedet vendt. Det første lille glimt af forståelse kom, da jeg besøgte en gammel skolekammerat. 50 år tidligere havde vi splittet op og begivet os ud i livet i hver sin retning ... jeg ad den traditionelle og materialistiske vej, hvorimod hun fortsatte den rejse, hun havde startet allerede i skolens sidste år ... blomsterbarn med fokus på alternativer.

Og nu sad vi så der ... 50 år senere ved hendes lille kaffebord med udsigt over noret ... Hun hvidhåret ... mit stadig kun gråt. Jeg sagde: – Jeg kan ikke acceptere, jeg bare skal være her. – Jamen, det er jo sådan, det er, svarede hun.

Og netop som hun sagde disse ord, så jeg et glimt af sandheden ... jeg så hendes ro, hendes tilfredse accept af livet ... og jeg fornemmede, at denne stille væren meget vel kunne være det, jeg ledte efter ... meningen med det hele.

Det andet og afgørende glimt kom, da jeg et par uger senere besøgte Klint. Egentlig var det ikke et glimt ... nærmere en langsom opvågning ... en snigende, stille erkendelse, der en dag formede disse tanker i mit sind:

Min evige søgen efter en mission har været et udtryk for manglende tillid ... jeg har ikke været tryk ved at lade livet bestemme min vej. Følte jeg selv måtte stå ved roret for at komme derhen, hvor jeg ville. Men nu ser jeg, at jeg kan have fuld tillid til livet. Det vil altid bringe mig præcis derhen, hvor jeg gør den største gavn og finder den største mening.

... og mens mine tanker svæver videre, føler jeg, at jeg endelig er nået frem. Jeg bøjer mig i støvet og takker for kampen ... den var livslang og hård, men nødvendig.

Og jeg erkender nu: – Det var ikke mig - men livet, som førte mig hertil ... hvordan kunne jeg nogensinde tvivle?



BAGGRUND. Idéen til denne ode blev til under en samtale med pigen i skoven ... vi fik den enestående, lille tanke om, at livet begynder, når det lille fosters hjerte slår sit første slag. Det er bare så sødt, og det griber mig og rører mig at skrive og læse oden.

Men det er også den trøstende tanke om, at vi er her af en grund ... fordi vi gennem det at være noget for andre udvikler os selv. Og når tiden er inde til at drage videre, sker det uden sorg ... vores ånd glæder sig til rejsen hjem til kosmos, hvor den kan fordøje og undersøge den megen nye lærdom, før et nyt lille hjerte igen kalder på den.

#71. DET LILLE BITTE HJERTE

TID 2020.09.25 22:21:43
RUM 54.777630 12.064679

Vi siger, undfangelsen er et magisk øjeblik.
Men det er ingenting i sammenligning med det øjeblik,
hvor det lille, bitte hjerte slår sit første slag.

For det lille hjertes første slag er et signal til kosmos om,
at et nyt, lille væsen er parat til
at tage imod sit jeg ... sin ånd.

Og nænsomt og forsigtigt over uger og måneder
fylder kosmos det lille legeme med ånden.
Stille og roligt finder jeg'ets indlærte rutiner
- det vi kalder talenterne -
deres plads i den lille krop.

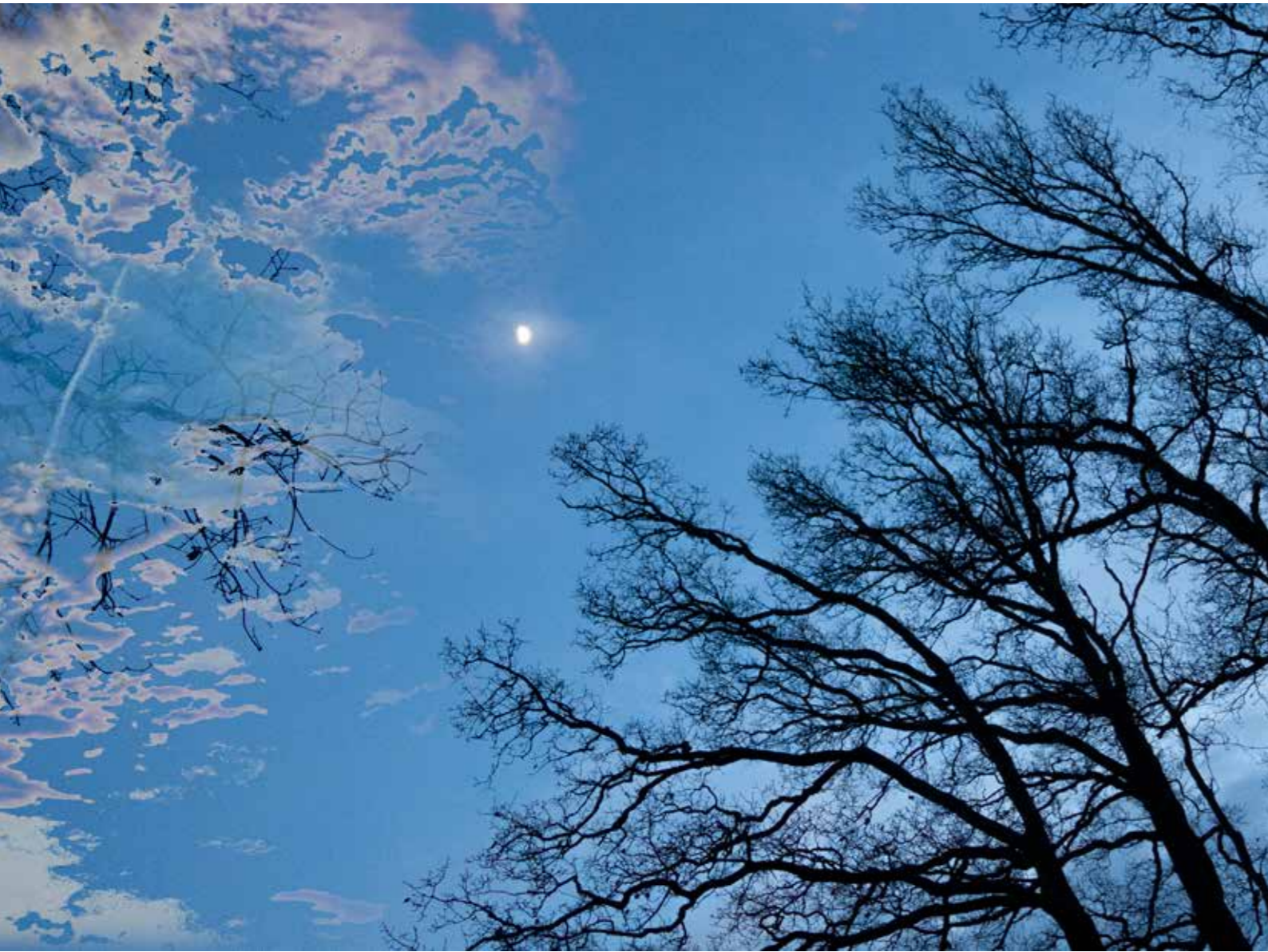
De mest enkle talenter tages i brug øjeblikkeligt ...
det er de endnu ufærdige organers evne
til at udvikle dette fysiske mirakel,
denne lille klump af kompleks kemi ...
dette fantastiske lille menneske.

I de følgende faser bliver talenternes opgaver
stadig mere komplekse og krævende ...
og en dag får de hjælp af tankerne.
Det er en skelsættende dag for det lille menneske ...
det opdager, det bliver stadig mere helt ...
og det får mod og evner til at udføre sin livsopgave ...
at være til gavn og nytte for sig selv og andre.

Og alt imens dette menneske gør godt omkring sig,
udvikler det nye færdigheder ... får nye talenter,
som vil gøre gavn i kommende inkarnationer.
Og i stille stunder sætter mennesket sig roligt ned ...
der breder sig et smil på dets ansigt ...
det glæder sig over sin evne til at glæde andre.

Og sådan går årtierne ... det lille hjerte bliver træet ...
og en dag kalder det på kosmos igen.
Og mens det kigger tilbage på et liv,
hvor hvert eneste øjeblik var fyldt med ønsket
om at yde sit bedste til glæde for andre ...
forlader ånden langsomt og skånsomt det lille hjerte.

Beriget med endnu et langt livs erfaringer ...
drager ånden glad hjem til kosmos for at hvile ...
og vente på, at der igen bliver kaldt.



BAGGRUND. Martinus fortæller om de seks riger, som vi besøger igennem tusindvis af inkarnationer. I hvert rige opsamler vi erfaringer og udvikler vores humanisme og vores jeg, så vi til sidst er i stand til at understøtte alt liv i kosmos. Når vi er færdige i det 6. rige, starter kredsløbet igen ... i al evighed. Det begyndte aldrig, og det slutter aldrig ... det har altid været og vil altid være.

#64. REJSEN TIL DE 6 RIGER

TID 2020.04.09 13:03:10
RUM 54.775704 12.063636

Alt blev sløret.
Først lidt, så mere og mere ... og hurtigere og hurtigere.

Jeg var steget ombord i mit rejsetræ en tidlig morgen.
- Vi har rejst en del sammen, sagde rejsetræet.
Denne rejse er den mest betydningsfulde ...
det er en rejse i din egen fortid og fremtid ...
du har været der før, og du vil komme der igen ...

... træet nåede ikke at sige mere ...
... vi hørte en kraftig susen ...
... mærkede et pludseligt og voldsomt ryk ...
... så kun stilhed ... mørke ...

Jeg kunne intet mærke. Ikke røre mig. Intet se. Eller lugte.
Jeg vidste kun én ting: Jeg var til.
Og uden at kunne huske noget præcist ...
vidste jeg, at jeg havde eksisteret i æoner.
Jeg gemte erfaringerne fra tusinder af liv i mit indre,
og jeg mærkede, at erkendelser og forståelse
stille fandt deres plads i min opfattelse af altet.

- Vi er i mineralriget, sagde mit rejsetræ.
Nu bevæger vi os frem gennem tiden.

Ganske langsomt begyndte jeg at mærke min krop.
Jeg sugede væde til mig fra jorden,
føjte safterne løbe indeni mig - give mig liv.
Jeg udviklede blade og blomster som en plante ...
mærkede varme og lys fra oven og søgte mod det.
Jeg mærkede, jeg levede ... for tænke - det kunne jeg ikke.
Men den blotte følelse af liv var en vidunderlig forandring.

Fra planteriget fortsatte mit rejsetræ ind i dyreriget.
Jeg blev helt forskrækket, da jeg kiggede ned ...
fire sæt voldsomme klør på store poter.
Dufte bølgede imod mig - antændte mit instinkt ...
jeg sprang afsted og nedlagde mit bytte.
Men ... lige da jeg skulle til at mæske mig i kødet og blodet,
tvang min krop mig op på to ben ...

Kløerne blev til negle og fingre ... min hjerne voksede ...
jeg udviklede medlidenhed med mit bytte ...
og lovede mig selv aldrig at dræbe igen.
Og mens æonerne hastede forbi,
mærkede jeg kærligheden vokse i mit indre.
Jeg så min krop tynde ud og forsvinde ...
og en dag var den helt væk.

- Vi er i det rigtige menneskerige, hviskede træet stille.

Jeg oplevede friheden ved at være uden krop ...
mærkede mine tanker svinge sig op på gyldne vinger,
mens de lovpriste himmelflugten.
Jeg blev opmærksom på svage, kaldende stemmer
fra de niveauer, jeg netop havde forladt,
og mens jeg trøstede og støttede efter bedste evne,
mærkede jeg, hvordan disse kærlige gerninger
hjælp mig med at genkalde erfaringerne
fra mine mange fysiske liv ...
og jeg mærkede mit jeg udvikle sig ... blive mere helt.

... fortsættes på næste opslag.

Men som århundrederne forsvandt bagude kom nye hjælpere til ... og jeg kunne mærke, mit intellekt kunne gøre mere gavn andetsteds. Og sivende frem af glemslen kom de så ... tanker og udfordringer, jeg havde kæmpet med, da min hjerne endnu var en grå, blævrende masse. Spørgsmål, som havde martret mig i inkarnationer, stod nu i kø for at blive undersøgt og besvaret af en hjerne med næsten ubegrænset kapacitet.

- Visdomsriget varer tusinder af år, sagde rejsetræet. Først bygger du et fundament af dine erfaringer ... og så sender du intuitionen på rejse ... ud i kosmos ... videre i uendeligheden ... tilbage til de første tider og ud i fremtiden.
- Og når intuitionen vender hjem og fylder dig med viden og muligheder, som du aldrig har besiddet før ... er du klar til at forme fremtiden.

Alt imens rejsetræet talte, ændrede min verden sig. Hvor jeg før havde haft en fornemmelse af selvet og tænkte tanker i jeg-form ... kunne jeg nu mærke et helt univers af eksistenser ... og alligevel lød det forkert, når jeg tænkte "vi" ... for vi var én eksistens.

Udstrækningen og kapaciteten var uendelig ... den erkendte viden var uendelig ... men vigtigst af alt: Forståelsen ... forståelsen var fuldkommen. Jeg så livet og kosmos som ét kæmpemæssigt tæppe med billioner af tråde. Og jeg kunne følge hver eneste tråd ... og se dens plads og funktion i helheden.

- Dette er den guddommelige verden, tænkte jeg. Jeg er blevet Gud. Og tanken skræmte mig slet ikke, for jeg vidste, at jeg var fuldt ud i stand til at løse min opgave:

Nemlig at give alt levende
- fra det mindste til det største -
mulighed for at udnytte sit fulde potentiale.

For det er kun ved udfoldelsen af alles potentialer, vi til sidst finder vejen til evigheden.

#73. ODE TIL ALDEREN

TID 2020.05.11 21:41:13
RUM 54.762917 12.049517

Jeg mødte dig på stranden - helt tilfældigt.
Eller ... *var* det mon helt tilfældigt?
Var det livets direkte tale?
Universet, der styrede min vej - og din?

Jeg ved det ikke. Jeg ved kun, at jeg mødte dig.
Og lad mig sige det straks ... jeg blev betaget af dig
... for at kalde det forelskelse, er ikke det, det var.
Jeg blev betaget af din klogskab og afklarethed ...
du havde et format, som jeg selv
havde været dobbelt så længe om at nå.

Men jeg må også indrømme,
at jeg tvang forelskelsen i baggrunden ...
låste den inde i skabet og truede den til tavshed,
så den ikke skulle spille op og spille kæk.
For selvom jeg har besluttet, jeg har ingen alder,
så jeg straks den store forskel:
Du i begyndelsen af livet - jeg i den anden ende.

Og jeg vidste ...
ikke af bitter erfaring, men af kølig overvejelse,
at forskellene i behov og ønsker til livet
ville være umulige at negligere og overkomme.

Og nu bliver jeg så alligevel i tvivl ...
for hvad nu, hvis universet i al sin visdom
har været mig nådig og spillet mig et lykkkort ...
et kort, som jeg vælger ikke at vende,
fordi jeg bliver i tvivl, og modet svigter.

Og hvad nu, hvis det ikke handler om,
hvor vi er i livet, men hvad vi vil med det?
Hvad nu, hvis du ville sige: Jeg tager chancen ...
og jeg så ikke lader dig tale?

Jeg ved, jeg tit har vendt mig fra skæbnens gaver.
Har for længst accepteret, sådan skulle *mit* liv blive.
Og så alligevel ... man behøver vel ikke gentage
en dårlig vane længere end godt er ...
eller blive ved at fornægte sig selv det,
som man trænger til allermest ...
lidt nærhed og lidt omsorg ...
måske ovenikøbet lidt kærlighed?

Men der er også en anden ting,
og det er min hjernes talent for manipulation.
Jeg er fuldstændig forsvarsløs,
når den viser mig de smukkeste og dejligste billeder,
og overbeviser mig om, at jeg bare skal gribe ud,
være taknemmelig og sige: Ja tak.

Så mit eneste valg ... lige her og lige nu ...
det er at gribe pennen og skrive oden ...
og måske møder jeg dig en dag på stranden ...
og måske finder jeg modet
til at bede dig om at sidde på denne stub,
mens jeg siger:

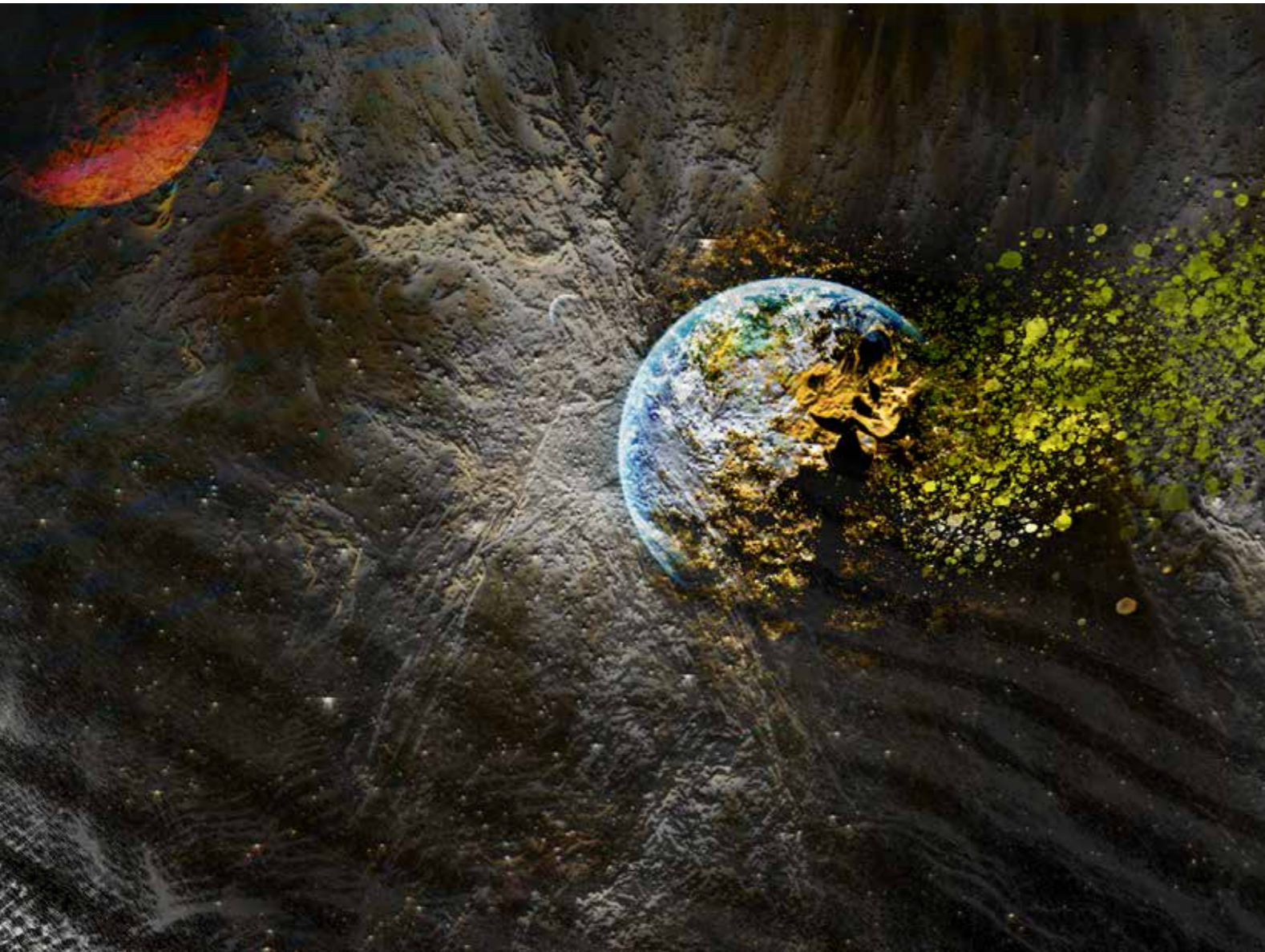
- Jeg vil læse en ode for dig ...



BAGGRUND.

Jeg vidste allerede tidligt, at jeg skulle skrive en ode om alderen. For at sætte noget i gang - lave lidt research ... besluttede jeg, at jeg ikke havde nogen alder. Jeg ville se, om det påvirkede mit liv. Det gjorde det ikke ... for jeg levede aldrig helt op til præmissen ... tog aldrig mit eget løfte rigtigt alvorligt. Og tankerne kredsede aldrig om emnet, som de skal, for at jeg en dag kan sætte mig og skrive ... så oden blev aldrig skrevet. Og så pludselig en dag kom inspirationen fra uventet kant, og jeg skrev oden på bare en halv time ... men det blev ikke den "Ode til Alderen", jeg oprindeligt havde troet, jeg skulle skrive ... til gengæld blev den nok den smukkeste ode, jeg har skrevet.

PS. Og svaret på det spørgsmål, som du måske vil stille, når du har læst oden, er ... JA.



BAGGRUND. Martinus fortæller, at vores skæbne ligger fast i de store linjer. Det støder min sunde fornuft, som jeg til tider har svært ved at tøjle. Jeg mener ... hvis alle levende væsners skæbne er fastlagt og dermed styret ... altså ... hvordan kan man det? Eksisterer der en stor guddommelig logistik afdeling? Jeg hælder mere til den darwinistiske tankegang ... tingene sker, fordi det er det mest hensigtsmæssige i en given situation. Det ville betyde, at beslutningskraften og dermed guddommen skulle være spredt over hele altet ... så på det grundlag besluttede jeg, at jeg ville beskrive universets skabelse.

#74. ... OG UD AF MØRKET

TID 2020.12.13 18:43:12
RUM 54.771756 12.059935

- Jeg er skabt af mørket, tænkte den.
Hvad ellers? Her er intet andet ... kun mørke.

Den tænkte tilbage på de første tider.
Mindedes da den første gang
erkendte sin egen eksistens ...
en bevidsthed uden fysisk tilstand.
Og den huskede, at den åbnede sine sanser
og vendte opmærksomheden væk fra sig selv ...

Ingenting! Den sansede ingenting.
Den kunne ikke forstå det og strakte sanserne
længere ... og længere ... og længere ...
og stadig ... ingenting.

I umindelige tider afsøgte den sine omgivelser ...
strakte sanserne længere end nogen kan forstå.
Frustreret over at være centrum af ingenting ...
tænkte den til sidst:
- Det må have et navn. Jeg kalder det mørket.

Og så trak den langsomt sanserne hjem fra mørket ...
samlede al sin væren i et punkt så lille,
at det næppe eksisterede.
Den opdagede, at dens søgen
havde givet den enorme kræfter,
og den vidste med ét, hvad de skulle bruges til.

I tider uden ende arbejdede den for at nå sit mål.
Den vidste, den måtte begynde i det mindste
og siden lade alting vokse af sig selv.
I dette mikroskopiske punkt i mørket
- i dette virtuelle værksted -
skabte den atomer, molekyler og elektroner ...
denne verdens første fysiske elementer.

Og en nat besluttede den, at nok måtte være nok.
I tider der forekom længere end hele dens eksistens
havde den skabt en ny verdens byggesten ...
atomer, molekyler og elektroner ...
alle med forskellige egenskaber ...
og alle med en lille smule af den selv indeni.

Nu samlede den alle sine kræfter i et enkelt punkt
og med en enorm kraftudladning af ren viljestyrke
skød den disse mikroskopiske skabninger ud i mørket.

Den betragtede dem spredes med vanvittig hast,
og den så mørket vige langsomt og modvilligt
ved den blotte tilstedeværelse af fysisk materie.
Så trak den sig ind i sig selv ...
tillod sig lidt hvile ovenpå denne kraftanstrengelse.

Og mens skaberen hvilede, arbejdede det skabte ...
og en nat mærkede den en forskel i omgivelserne ...
den strakte sanserne ud i mørket ...
opdagede, at mørket ikke længere var alene ...

Langt, langt væk opfattede den en lille plet,
der tvang mørket i baggrunden ...
og den vidste, at dette var resultatet
af dens skaberværk.

Den følte glæden vokse indeni:
Jeg er ikke mere alene, tænkte den.
Og den mærkede et gran af sig selv ...
en lille bitte kerne af liv i den lille plet i mørket.
- Jeg vil kalde det lyset, tænkte den.
Lyset er mørkets modpol.
Lyset bærer *mig* indeni.
Lyset skal vokse og udvikle sig.
Lyset skal fylde dette ingenting ... med alting.

Opfyldt af denne glade tanke ...
og fyldt med visheden om,
at noget godt var skabt og ville vokse,
lod den sig synke ned i sig selv ...
længere og længere og længere ...
længere og længere og længere ...

... og forsvandt.



BAGGRUND. Hvis du ønsker forandring i livet, må du handle. Jeg ønskede forandring, så jeg begyndte at gøre plads til den. Jeg planlagde min tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet og skruede ned for så mange forpligtelser som muligt ... alt imens jeg syslede med ting, som gav mening og glæde. Jeg væbnede mig med tålmodighed ... jeg kunne mærke forandring var på vej. Og pludselig en dag opdagede jeg, at den forandring, jeg ventede, allerede var kommet. Så husk ... sæt ikke livet i stå, mens du venter ...

#75. MENS VI VENTER PÅ ... LIVET

TID 2021.01.23 17:49:08
RUM 54.780169 12.068587

Budbringeren nåede frem til mig sidst i maj 2020.
– Du er ikke nem at løbe op, sagde han ... og forsvandt.
Jeg stod tilbage med depechen ...
et sammenrullet stykke papir. Der stod:

– Er på vej. Kommer inden længe.
Har noget med til dig.
Brevet var underskrevet: Livet.

Jeg blev glad ... let til mode. Men ikke forbløffet.
For allerede et halvt år tidligere ...
var jeg begyndt at forberede mig ...
begyndt at rydde op i mit liv ...
fjerne distraktioner og unødvendige forpligtelser.

Hele mit liv havde jeg været på forkant ...
fyldt det med forpligtelser, der på en eller anden måde
kunne sikre mig en vis trykthed og handlefrihed
og føje en smule mening til min tilværelse.

Men efterhånden som timeglasset tømtes,
synede meningsløsheden af stadig mere.
Ingen af mine anstrengelser var andet end lapperier.
De gjorde ikke den store forskel,
selvom jeg havde kæmpet så hårdt for dem.

De var på ingen måde løsninger på noget som helst ...
vel egentlig nærmest spild af tid ... spild af liv.
Men jeg vidste jo ikke, hvad jeg ellers skulle gøre.
Jeg gjorde mit bedste ... hele vejen igennem.

Det hele ændrede sig, da jeg begyndte at skrive.
Det var godt nok stadig lidt småt med løsningerne,
men jeg fik da beskrevet nogle af mit livs mysterier,
og bare dét gav mig en vis fred.

Da jeg havde skrevet i godt to år
og tiden for det endelige arbejdsstop kom nærmere,
mærkede jeg tydeligt, at jeg var på rette vej.
Min beslutning om nedtrapning var -
uanset hvor skræmmende den forekom - rigtig.

Jeg kunne mærke noget nyt var på vej ...
jeg anede ikke hvad, og jeg var også ligeglad.
Jeg kunne bare mærke, at livet havde noget til mig,
og jeg glædede mig til at opdage og opleve det.

Og det var kort tid derefter,
at budbringeren nåede mig.
Så du kan nok forstå,
at jeg ikke blev overrasket - bare glad ...

Jeg blev glad over,
at mine anstrengelser for at åbne mig mod livet,
og mine evner til at forstå, når det talte til mig,
tilsyneladende var ved at lykkes.
Og jeg vidste, at jeg intet skulle gøre ...
alle mine handlinger gennem det seneste par år
- mine skriverier, min nye åbenhed mod livet -
var al den forberedelse, der skulle til.

... fortsættes på næste opslag.

Jeg skal ikke opsøge nogen eller noget ...
ikke læse, ikke meditere, ikke gå på kursus.
Jeg skal ingenting gøre ...
jeg skal bare være og vente ...
nyde tanken om, at noget godt er på vej ...
glæde mig over, at livet gerne vil hjælpe mig ...
sende noget erkendelse og måske noget mening min vej.

Det er en fuldstændig ukendt fornemmelse ...
kan du tænke dig: Bare være ... bare glæde sig.
Føle tillid til, at alting ordner sig til det bedste.
Vise livet, at jeg stoler på, det vil mig alt det gode.

Men jeg stoppes midt i dette glade tankemylder,
og en tanke materialiserer sig for mig:
Jamen ... dette er jo ikke forventningens glæde ...
dette-er-selve-glæden ...
livet-er-allerede-ankommet ...

Jeg trækker på smilebåndet og tænker:
Livet er forunderligt ... vidunderligt.

Jeg mærker glæden og nysgerrigheden vokse i mig ...
jeg er fuldstændig klar ... kan slet ikke vente ...
og jeg hvisker andægtigt:

- Vis mig noget mere.



BAGGRUND. Jeg hader at sælge mig selv. Jeg har brugt mere end et halvt liv på det. Jeg dur ikke til det, og jeg vil ikke give salget en plads i mit nye liv. Men hvordan skal jeg så komme ud med mine oder ... det er en stor tilfredsstillelse at skrive dem, men lige efter kommer glæden ved at dele dem med andre ... få lidt feedback. Jeg erkendte, at jeg blev nødt til at stole på livet ... jeg blev simpelthen nødt til at gå efter det, der føltes rigtigt og meningsfuldt, og lade alt det ligge, der blot ville pine mig.

#79. USYNLIG

TID 2021.03.22 20:13:23
RUM 54.779328 12.068079

Det var ikke nogen nem beslutning at træffe.
Den var stik modsat det, han altid havde troet på ...
alt det, han havde baseret mere end et halvt livs
tryghed og succes på.

Han kom fra en verden,
hvor synlighed og opmærksomhed
var absolut nødvendige elementer for at nå sine mål ...
ja, vel egentligt for overhovedet at eksistere.

Og nu ... efter måneders frustrationer og overvejelser ...
efter gentagne gange at have afvist tanken om
at basere sit nye liv på det gamle livs betingelser ...
havde han langt om længe truffet beslutningen:

- Jeg må gøre mig selv usynlig, tænkte han.
Usynlig og anonym - indtil livet viser mig noget andet.

Det var en tidlig morgen på stranden.
Han sad på en væltet træstamme ud til Østersøen.
Dagen tegnede godt.
Brisen kom inde fra land - fra vest,
og der var læ på den østvendte strand.
Og mens solen smukserede sig i det blanke vand,
og gyldne stråler slørede hans fugtige blik ...
drog hans tanker mod himlene ...

- Ligeegyldigt hvor meget jeg fokuserer
på værdierne i mit nye liv ...
på naturen, universet, guddommen og kærligheden ...
så lurer trangen til opmærksomhed
og behovet for anerkendelse.

- Jeg bliver nødt til at skrælle alle ambitioner væk.
Jeg må ned og skrabe bunden - ned til essencen.
Jeg må helt derned, hvor kun tanken eksisterer ...
tanken om at skabe og skrive ...
tanken om, at det vigtigste i livet er at erkende.

Og han var klar over, at det var der,
hans nye liv skulle begynde ...
intet var som før ... alt var ukendt land ...
milepæle og vejvisere skulle genopdages og følges.

Han sad roligt på træstammen ...
mærkede naturens omsorg og kærlighed omslutte sig
og følte glæden over den rigtige beslutning
fylde sit indre.
Stille strømmede taknemmeligheden over ham ...
endnu en gang havde livet vist ham vejen.

- Kære himmelske far, hviskede han rørt.
Tak fordi du er hos mig.

Og han fortsatte i et anfald af glæde, lettelse og overmod:
- Vis dig for mig.

Han havde ikke forventet noget svar og stivnede derfor,
da han sekundet efter hørte disse ord indvendig:
- Jeg er her.

Han løftede hovedet. Så sig omkring. Så på alting.
Så på den blå himmel. Det blanke vand.
På sandet. Vendte sig og så skoven bag sig.
Så smilede han og tænkte:
- Ja, selvfølgelig. Du er her.



BAGGRUND. Jeg bryster mig af, at jeg tør kigge kritisk på mig selv ... plejer at sig, at hvis du vil lære dig selv at kende, må du ikke frygte ... du skal turde se dine dårlige såvel som gode sider i øjnene, og det gør jeg i vid udstrækning. Men er der døre, som jeg ikke kan få op? Er der døre, som min frygt ligefrem forhindrer mig i at se? Det tror jeg ... og jeg tror, at det er bag disse døre, de virkelige sandheder ligger.

BEMÆRK. Denne ode blev lang, så jeg overvejede at udgive den som en novelle i en samling med kommende lange oder i stedet for som en del af mine odesamlinger. Men jeg mærkede, at det var vigtigt for mig, at den fik et nummer, og at den kom til at indgå på rette sted i rækkefølgen af oder ... alle oderne er et billede på min udvikling, og denne ode kunne ikke lades ude.

Så derfor er den lidt lang, og derfor udkommer den måske også en dag sammen med andre af de lange i en novellesamling.

#80. SKJULTE DØRE

TID 2021.04.06 22:08:47
RUM 54.784560 12.053148

Jeg var på tur i min indre verden.
Disse ture begynder altid i en by.
Jeg ved ikke, hvor stor den er. Om den har et navn,
eller om det er den eneste by i denne verden ... jeg har ikke set andre.
Og jeg kender ikke dens geografi ... altså gader, pladser og stræder,
men jeg er da ikke faret vild ... endnu.

Til gengæld husker jeg byens stemning ... mest kedelig og grå ...
lidt misligholdt og mennesketom ...
aldrig nogen, der vinker fra et vindue
eller kommer ud for at sige hej til en rejsende.
Det er helt anderledes, når jeg kommer ud af byen ...
ude på landet vrimler det med liv - ikke mennesker - men dyr ...
fra de mindste insekter og fugle,
til lidt større dyr ... en kanin, en ræv eller en kat ...
som jeg en gang imellem fanger jeg et glimt af.

Men i dag skulle jeg ikke ud på landet ...
jeg var på jagt efter et hus med mange døre ...
det var alt, hvad jeg vidste.
Og jeg var sikker på, at jeg ville genkende det, når jeg så det.
Jeg havde på fornemmelsen,
at huset bar fortællinger om mig selv ...
ikke så meget de mere ligefremme ting,
som jeg ræsonnerer mig frem til på mine ture i skoven og på stranden ...
næh, jeg tænkte, huset gemte nogle erkendelser,
som jeg ikke kunne finde andre steder ...
erkendelser, som jeg måske ikke engang ville se,
hvis jeg stod lige foran dem?
Men jeg vidste også, at jeg var nået til et punkt,
hvor jeg blev nødt til at prøve.
Derfor var jeg draget afsted denne mandag morgen ...
den sidste dag i påsken.

Det lå trukket tilbage fra gaden ...
et lille hus med førstesal klemt inde mellem etageboliger.
Gråt i gråt - ganske som jeg havde set det i tankerne.

Skodder for vinduerne i stueetagen,
og halvt trukkede gardiner på førstesalen.
Døren bandt, men den var ikke låst.
Jeg var begyndt med at banke på,
fordi jeg ikke kunne finde klokken,
men da der ikke blev svaret - ikke lød tegn på liv indefra,
vovede jeg at skubbe døren op.

Det første, der mødte mig, var lugten ...
her lugtede som på frilandsmuseerne ...
gamle dage lugter bare anderledes ...
ikke ubehageligt ... nærmere lidt bortgemt, men også autentisk.
Jeg kom direkte ind i en lang gang ...
huset var ikke bredt, men det var åbenbart ganske dybt.
Jeg fik en klar fornemmelse af 'hjem' ... 'mit hjem' ...
jeg vidste, jeg ikke havde været her før,
men var samtidig sikker på, at huset var mit ...
eller måske familiens ... jeg var ikke gået forkert.

Jeg stod stille et øjeblik ...
lyttede og prøvede at fornemme andre eksistenser ...
ingenting ... huset følte fuldstændigt tomt.
Jeg gik tøvende ned ad gangen ... forbi flere døre ...
regnede med at jeg ville mærke,
når en dør skulle åbnes og indholdet undersøges.
Pludselig mærkede jeg, at jeg skulle stoppe ...
jeg studsede ... her var ingen dør.
Jeg mærkede på væggen til den ene side -
ingen dør, bare eftergivende gammelt tapet ...
sikkert sat op på en blød masonitplade.
Jeg drejede mig og skulle til at mærke på den anden væg ...
men der hang blot et gammelt, ovalt spejl.

Nu er det jo sådan med spejle,
at der kun er én ting, man forventer at se i et spejl ... sig selv ...
så jeg rykkede et halvt skridt væk af forbløffelse,
da jeg så en anspændt, lidt nervøs ældre herre kigge tilbage på mig.
Ja, beskrivelsen kunne forsåvidt godt passe på mig,
men det var ikke mig ... selvom det lignede.
Min forbløffelse holdt dog ikke længe ...
skuldrene faldt ned igen, og jeg kunne ikke lade være med at smile.
- Marcel ... mit alter ego ... hej gamle ven.

Han smilede lidt skælmsk og drillende tilbage til mig
og nikkede i en retning hen over min ene skulder.
Jeg vendte mig og så kun den bare væg ...
jeg kiggede tilbage i spejlet
og bag Marcel så jeg nu en dør ...
der måtte altså være en dør bag mig,
men der var jo ikke noget ... ikke andet end en blød væg.

Jeg drejede mig, men igen kun den bløde væg ...
Marcel kiggede nu mere intenst på mig ...
han ville sige noget - have mig til at handle,
og jeg forstod pludselig hvad ...
Jeg fastholdt Marcells blik i spejlet,
mens jeg bakkede mod den modsatte væg ...
famlede med hænderne bag mig ...
og pludselig fik min ene hånd fat i et dørhåndtag ...
jeg stivnede, der var jo ikke nogen dør ... eller rettere ...
der skulle jo ikke være en dør ... jeg havde lige tjekket.
Men til min store forbavselse så jeg nu,
at døren i spejlet bag Marcel åbnede sig, da jeg trykkede håndtaget ned.

Jeg vidste straks, at dette var en anden verden.
Lugten var anderledes ... af nyere dato end ude i gangen.
Det var et stort værelse ... et drengeværelse tror jeg.
Lyset vældede ind ad et vindue i den modsatte væg ...
der var en seng ... sådan en skibsbriks type med skuffe,
en reol og et langt, ryddeligt skrivebord
med nogle små, hjemmebyggede skibsmodeller.
Her var varmt og venligt og
jeg stivnede og kuldegysninger løb mig ned ad ryggen.
I den fjerne ende af skrivebordet sad en dreng ...
han havde ryggen til mig og var travlt optaget af
at skrive eller tegne i en grøn stilebog.

Jeg var rædselsslagen ... uden at have set hans ansigt
vidste jeg, hvem han var.
Jeg var allerede begyndt at bakke lydløst ud af værelset,
da drengen drejede hovedet og kaldte:
- Binki, kom her og læg dig.
En lille sort puddel kom lydigt hen til ham
og lagde sig på et lille tæppe under skrivebordet ved hans fødder.
Ingen af dem så meget som ænsede mig ...

- Pyha, tænkte jeg ... de kan ikke se mig.
 Jeg blev stående helt stille og betragtede sceneriet ...
 drengen, der var opslugt af sin opgave,
 og den lille, sorte puddel, der hvilede trygt ved hans fødder.
 Jeg kiggede rundt i værelset, og minderne begyndte indfinde sig ...
 jeg huskede værelset ... jeg genkendte udsigten ud over engen mod skoven.

Mit blik stoppede ved en ca. 30 cm model af en slæbebåd på bordet ...
 også den huskede jeg nu ...
 jeg havde limet den sammen af hundredevis små plastikdele,
 og bagefter havde jeg malet den ... sort, hvid, grøn og rød ...
 den var flot.
 På reolen lå et ca. 50 cm langt bambusrør ...
 det var flækket på den lange led og indeni skimtede jeg et glasrør ...
 timeglasset tænkte jeg straks ... far og jeg lavede et timeglas sammen.

Og mens jeg lod blikket strejfe rundt i værelset,
 fyldte minderne årene ud ... vi boede i dette hus, da jeg var 14 år gammel.
 Vi var flyttet ud af byen ... langt herud på landet,
 fordi far skiftede job.
 Jeg tror, det var min søster og mig, der mødte de største udfordringer ...
 storbybørn blandt bønderbørn ... men det gik faktisk meget godt.
 Far og mor havde lært os at møde andre med et åbent sind,
 og der var ikke blevet pylret om os, mere end godt var.

Jeg var langt væk i minderne, da jeg hørte en stemme nedefra:
 - Så er der mad.
 - Det er mor, tænkte jeg og mærkede straks længslen efter denne tid.
 Drengen ved bordet - der var mig - rejste sig og råbte:
 - Kommer nu!
 Han kastede et sidste blik på det, han havde arbejdet med i stilebogen.
 Så lukkede han den og skubbede den om bag reolen,
 hvor den forsvandt.
 - Kom Binki, kaldte han, så er der mamse ...
 og så forsvandt han og pudlen ud af døren.

Jeg stod lidt og sundede mig ...
 - Hvad sker der her, tænkte jeg.
 Jeg måtte se, hvad det var han havde været så optaget af.
 Jeg gik hen til reolen og fiskede med lidt dårlig samvittighed
 stilehæftet frem fra dets gemmested ...
 jeg satte mig ved skrivebordet og begyndte at bladre.

Hæftet indeholdt en blanding af tegninger og ord ... korte tekster.
 De fleste af tegningerne forestillede træer ...
 eller rettere ... noget, der lignede træer,
 men det så meget fremmedartet ud.
 Træerne var ikke brune og grønne, men alle mulige mærkelige farver ...
 der var også tegninger, som jeg med min bedste vilje
 ikke kunne se, hvad skulle forestille.

Indimellem stod der nogle ord ... eller korte sætninger ... fx.
 'Vandringsmand'. Eller 'Hvad laver jeg på denne planet?'
 Eller 'Missionen? Er der en mission?'
 Jeg bladrede videre, og lidt over midten af bogen stoppede jeg chokeret ...
 på tværs over to sider var der en tegning
 af to planeter i et sort univers.
 Nedenunder stod der med store håndskrevne bogstaver:
 'Jeg er den rejsende.'

Det svimlede for mig, og jeg greb om bordkanten,
 som om jeg frygtede, at kontorstolen skulle køre afsted med mig.
 Jeg havde hørt myterne om de såkaldte 'Wanderers' ...
 sjæle fra andre planeter, som inkarnerer på Jorden,
 fordi de har en opgave at løse.
 Man siger, de ofte føler sig rodløse,
 fordi de ingen hukommelse har om deres tidligere liv,
 men de kan mærke, de ikke hører til her ...
 og de ved, der er noget de skal ... men ikke hvad.

Men jeg havde aldrig forbundet mig selv med dem,
 selvom mange af beskrivelserne passede på mig,
 og selvom jeg aldrig havde følt mig rigtig hjemme på denne planet.
 Og nu sad jeg så her og følte jeg fik beviserne smidt lige i hovedet ...
 altså ... en 14-årig dreng finder jo ikke bare lige på den slags ting ...
 og slet ikke 30 år før internettet begyndte at fortælle om det.

Og alligevel sidder jeg næsten 60 år senere
 og skriver oder om 'Missionen' og 'Den rejsende'
 og ikke nok med det ... jeg skriver romanen 'Jeg er den rejsende'.
 Og på intet tidspunkt husker jeg noget om et grønt stilehæfte ...
 eller tænker en eneste bevidst tanke
 om en teenagedrengs længsler og tegninger.

Jeg sidder et stykke tid og prøver at komme mig ...
jeg hører lyde fra andre steder i huset og tænker ...
Jeg må nok hellere se at komme tilbage ... hjem igen.

Jeg lægger forsigtigt stilehæftet tilbage bag reolen
og vender mig mod døren ... døren ... jeg drejer mig ... igen og igen ...
der er ingen dør ...

Panikken skyller ind over mig, men forsvinder hurtigt igen ...
roen falder på mig ... jeg smiler lidt ... og tænker:
– Alting er præcis, som det skal være.
Jeg går hen til vinduet ... kigger lidt ud ...
så sætter jeg mig i en gammel lænestol og kigger ud på engen.

Jeg er helt rolig indeni.
Kigger forbi træerne, der omkranser haven ... ud over engen mod skoven.
– Træerne begynder at ændre sig lidt, tænker jeg.
De skifter farver og virker fremmedartede ...
som mine gamle tegninger i stilehæftet.
Og snart lyser alt med den rødviolette farve, der kendetegner en planet,
der har en lille, rød dværg som sol.

Jeg trækker vejret langsommere og langsommere ...
så trækker jeg vejret dybt ind
og mens jeg ånder ud for sidste gang, fyldes mine tanker af ordene:
– Hjemme nu.



BAGGRUND. Hjælper det at bede til Gud? Er der overhovedet nogen, der lytter? Hvordan ved man, om man får hjælp, eller om det er livets tilfældigheder, der pludselig arter sig vel?

Jeg må indrømme, at jeg altid har ment, at jeg nok skulle klare livet selv. Jeg så ingen grund til at bede til en, som jeg ikke havde noget forhold til, og som jeg ikke interesserede mig for ... én som kirken med dens dogmer, ritualer og forventninger for længst havde stemplet som "no go" i mine øjne. Men man har lov til at skifte mening ... (NB. Kosmologien er Martinus' lære).

#81. ODE TIL BØNNEN

TID 2021.04.20 14:11:18
RUM 54.781520 12.071784

Jeg havde aldrig troet, jeg skulle forfalde til bøn.
At bede om hjælp fra oven faldt mig ikke ind.
For jeg har altid ment, at livet ...
det var noget, jeg nok selv skulle klare.
Og når situationerne blev svære og virkede håbløse ...
som de jo indimellem gør i alle liv ...
så søgte jeg indad og fandt ressourcerne i mig selv.

Nu sidder jeg så her ... 70 år senere ... og tænker:
Jamen, det gik jo alligevel.
Og som jeg husker det,
savnede jeg aldrig kontakt med himlene.
Da jeg mødte kosmologien og hørte folk tale om bøn,
tænkte jeg bare:
Dem om det. Gør det dem godt, så fint.
Og kosmologien stillede mig frit ...
lod mig plukke præcis de frugter, der gav mening,
og lade de andre ligge.

Der gik et par år,
og jeg tog for mig af herlighederne.
Jeg plukkede næstekærligheden, så rummeligheden ...
lidt tøvende også reinkarnationen.
Og en dag stod jeg så uventet foran bønnens træ ...
jeg havde brug for lidt støtte, lidt ro og selvsikkerhed.
Jeg skulle holde et foredrag ...
mig - som hader at stille mig op ... og frygter det ...

Jeg stod lidt foran træet og overvejede ...
så rakte jeg hånden frem og plukkede den fineste frugt,
mens jeg bad:
Kære himmelske far, hjælp mig med at være mig selv.
Og så gik jeg ind og holdt det mest fantastiske foredrag,
som det var mig muligt at holde ...
udelukkende fordi jeg var fuld af tillid til altet
lod øjeblikket råde og udvikle sig ...
fordi jeg gav min fantasi lov til at flyve
og tankerne lov til at lege.
Og fordi jeg ikke frygtede at kikse -
for kikse ... det gør vi jo allesammen indimellem ...
det er ingen katastrofe ... allerhøjst lidt lærerigt.

I de to år, der er gået siden, har jeg bedt hver eneste dag.
Jeg bruger ordene "kære himmelske fader",
fordi det lyder rigtigt og føles rigtigt.
Men jeg opfatter egentlig ikke gud som en gud ...
nærmere som en kærlig eksistens, jeg selv er en del af.
Og selvom denne eksistens
er klogere og mere magtfuld end jeg,
tænker jeg ikke på den som et højere væsen ...
snarere en god ven, som er der for mig,
når det er nødvendigt.

Og efterhånden som bønnen
er blevet en helt naturlig del af min hverdag,
oplever jeg, at den øger min tryghed.
Bare det at være i kontakt føles godt, hvad enten
det handler om at udtrykke min taknemmelighed,
bede om en konkret tjeneste
eller få lidt hjælp til at blive på den vej,
der giver livet mest mening.

Og det er faktisk det, der er det mest fyldestgørende
ved mit møde med kosmologien:
Jeg tager hele tiden kun det, som virker rigtigt.
Og det mærkelige er, at det er der stadig mere, der gør ...
helt uden at jeg tænker på det og søger det.

Og på den måde finder brikkerne
stille og roligt deres plads i min opfattelse af alting ...
en efter en efter en.



BAGGRUND. Marcel dukkede op, da jeg skrev min første ode, og over årene kom han tæt på mig ... blev mit alter ego. Jeg kunne ikke forestille mig at leve uden ham ... og det kom jeg heldigvis heller ikke til.

#82. HISTORIEN OM MIG & MARCEL

TID 2021.04.26 23:01:13
RUM 54.782316 12.073186

Marcel trådte ind i mit liv 21. juni 2018.
Jeg ved det så præcist, fordi det var den torsdag,
jeg skrev min første ode ... "#1. Ode til Marcel".

Jeg havde aldrig kendt nogen, der hed Marcel.
Og alligevel besluttede jeg i løbet af den time,
der gik, fra jeg satte mig ved computeren,
til jeg havde skrevet "Ode til Marcel" ...
at hovedpersonen skulle hedde Marcel,
og at han skulle være mit andet jeg ...
mystisk ... sådan noget sker da ikke bare lige.

Jeg kan ikke sige "jeg mødte Marcel" ...
for han introducerede sig aldrig.
Han plantede bare navnet "Marcel" i mit hoved,
og solgte idéen om, at jeg måtte have et alter ego,
når jeg skrev mine oder ...
en med-skribent ... eller en "medskyldig",
som han kaldte det med sit typiske glimt i øjet.
Samtidig lod han et lille ord falde om,
at det måske var en meget god idé
at nummerere mine værker,
så man kunne se min udvikling,
hvis der nu skulle komme mange af slagsen ...
hvilket der jo som bekendt gjorde.

I begyndelsen havde vi ikke meget samkvem ...
jeg var ikke særlig bevidst om hans tilstedeværelse.
Men jeg brugte ham indimellem, når jeg skrev ...
så fik han en birolle eller måske en hovedrolle i en ode,
når jeg var træt af at skrive jeg, jeg og jeg.

Og hen ad vejen udviklede han en personlighed.
Jeg ved ikke helt, om det var,
fordi jeg lærte ham bedre at kende, eller
om jeg bare skabte hans egenskaber i mit hoved.
Men jeg fik mere og mere glæde af ham,
og jeg tror også, han havde det sådan med mig.

Vi mødtes ganske ofte på stranden eller i skoven,
og hen ad vejen begyndte vi at tale en del sammen.
Det var ganske let og lige til,
fordi vi rent intuitivt forstod hinanden ...
ja vi læste indimellem hinandens tanker ...
og vi afprøvede idéer på hinanden.
Jeg vil gå så vidt som til at sige,
at han blev min største inspirationskilde.

Når jeg skriver om ham, føler jeg næsten,
at jeg beskriver mig selv.
Det er virkelig mærkeligt,
for selvom vi ligner hinanden på visse punkter,
så er vi som ild og vand på alle andre.
Hvor jeg er den indadvendte og tilbageholdende,
er Marcel den udadvendte og braldrerøven,
der kan lide at spille op og blive set ...
nå ja, måske at blære sig lidt.

På trods af det -
eller måske på grund af det ... elsker jeg ham.
Jeg elsker at se ham føre sig frem,
når han spiller op og performer.
Jeg elsker at sidde i baggrunden og nyde
hans glæde, spontanitet og livsmod.

I disse stunder undrer jeg mig over
hans sammensatte personlighed ...
hvordan kan den spradebasse
være lige så intuitiv og skarp som jeg selv,
når det gælder om at se sammenhænge
og skabe forståelse i myriader af data.
Jeg er jo en tankens mand ... han en festabe ...
men ikke desto mindre ... det kan han altså.

Fortsættes næste side.

Så vi kommer vidt omkring på vores tankerejser ...
 ud i kosmos og ind i mikrokosmos ...
 vores eget indre.
 Jeg er ellers meget til ensomhed,
 men jeg må indrømme,
 at jeg nyder at rejse med Marcel ...
 jeg får simpelthen mere ud af mine rejser,
 når han er med.

På en af disse rejser i vores eget indre
 var vi kommet ud på landet.
 Livet manifesterede sig overalt omkring os ...
 insekter, fugle, dyr og planter kæmpede om
 vores sansers opmærksomhed.
 Marcel og jeg hvilede os side om side
 med ryggen mod et kæmpemæssigt træ ...
 jeg mærkede vores samhørighed stærkt,
 og jeg vidste pludselig, at det var nu,
 jeg skulle stille ham det spørgsmål,
 der så længe havde martret mig.

Hvem er du egentlig, Marcel? spurgte jeg.

Længe var der stille ...
 lydene omkring os forstummede nærmest ...
 så svarede han:
 Jeg har ventet dette spørgsmål længe,
 og jeg ved, at svaret betyder meget for dig.
 Men jeg kan ikke fortælle dig det ...
 for jeg ved det ikke.

Jeg kunne mærke ærligheden i hans ord ...
 og en del frustration ...
 han ville ønske, han vidste det ...
 både for sin egen og for min skyld.

Marcel, sagde jeg.
 Jeg ved, jeg er født i København.
 Landet hedder Danmark. Planeten Jorden.
 Vores solsystem er en del af Mælkevejen.
 Datoen var den 13. marts 1951.
 Og min art hedder mennesket.
 Hvem er du? Du må da vide et eller andet.

Jeg ved kun én ting, svarede han.
 Jeg ved, at vi to hører sammen.
 Jeg ved, jeg skal hjælpe dig.
 Ja, og så ved jeg, at jeg ikke er et menneske ...
 i hvert fald ikke sådan rent fysisk ...
 kun du kan se mig.
 Jeg er nok en ånd - hvad det så end er.
 Eller måske en engel - hvad det så er.

Tættere på det kom vi aldrig.
 Vi accepterede stiltiende, at det spørgsmål
 skulle forblive et mysterium for os begge.
 Accepten blev en forløsning,
 og selvom spørgsmålet lå i vores baghoveder
 til vores sidste dag sammen,
 forstyrrede det aldrig siden vores samvær.

I stedet fokuserede vi på alt det, vi kunne sammen ...
 rejserne i kosmos og i den indre verden ...
 samtalerne om livet og meningen med det ...
 analyserne og forståelsen af vores jeg'er ...
 og jeg kan roligt sige på vores begges vegne:
 Livet følte mere fyldestgørende
 end nogen af os nogensinde havde turde håbe på.

Marcel lærte at leve med uvidenheden om sit ophav ...
 og jeg ved, det i perioder var svært for ham.
 Men han vidste, hans mission var at passe på mig,
 og den lod han fylde sit liv.

På min sidste dag stod han ved mit leje ...
 tog min hånd ... to gamle venner ...
 jeg kiggede mig tilbage, da jeg drog afsted ...
 han stod der stadig ... trofaste, gamle Marcel.



**"I MERE END 60 ÅR JAGTEDE JEG SUCCES OG ANERKENDELSE
FOR AT FINDE MENINGEN MED LIVET. FØRST DA JEG FANDT MINE
ODER, BEGYNDTE SVARENE AT TIKKE IND. DE FORTALTE MIG OM
MIG SELV, OM LIVET, OM GUD OG NATUREN ... JA OM ALTING ...
ODER OM ALTING"**

Carsten Ulendorf

Ulendorf ... think



9 788793 806115 >